

13e JAARGANG N° 24 — 25 AUG. 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

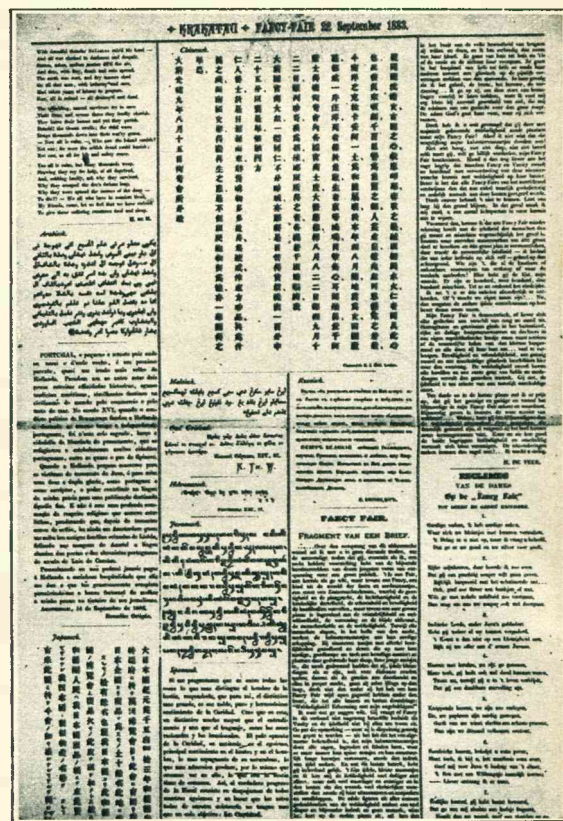
„Parlez-moi d'amour”

DE KRAKATAU RAMP

Sinds de uitbarsting van 1883 is de Krakatau nooit meer heelemaal tot rust gekomen. De vulkaan werkt voortdurend. Foto van een eruptie in 1928.

Een speciaal Holland-Krakatau-nummer werd uitgegeven ten bate der getroffen. Deze krant bevatte bijdragen in alle talen der wereld.

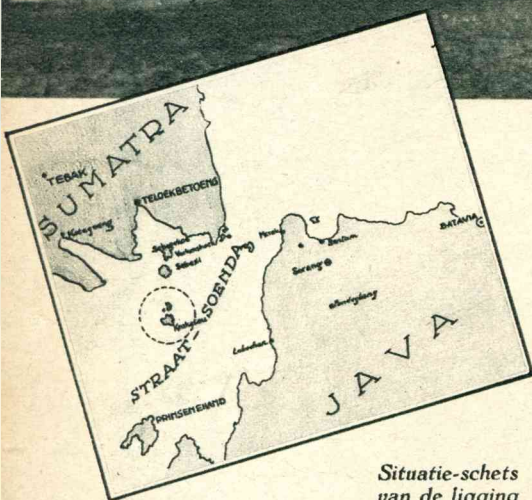
klinkt een slag, zoo ontzettend hard, alsof vlakbij een enorme ontploffing plaats vindt. Niemand herinnert zich iets dergelijks ooit te hebben gehoord. Het water stijgt overal. Den volgende morgen is alles, huizen, boomen, straten, met een wit poeder overdekt, alsof het winterde in de tropen. Een aschregen, die ook de huizen binnendringt, is over Batavia neergevallen. De ministeries worden gesloten, de banken en bureaux eveneens. Het garnizoen wordt gereed gehouden om hulp te bieden. Want niemand weet, wat het volgend half uur kan gebeuren. Dan brengen de telegrammen de eerste inlichtingen. Uit

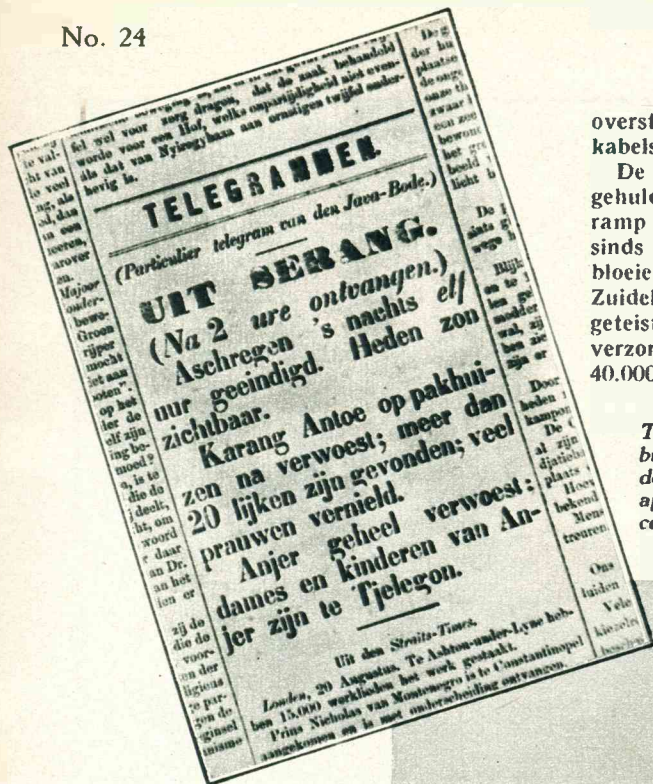
Een dorp (Talang Padang) aan de Zuidpunt van Sumatra, dat door de Krakatau-uitbarsting grotendeels werd vernield en later is opgebouwd.

Een warmte, zooals Zondag den 26sten Augustus 1883 te Batavia heerschte, was zelfs voor de hoofdstad van Nederlandsch-Indië ongekend. Tegen vier uur in den namiddag scheen een onweer op komst te zijn; uit het Noord-Westen dreunde nu en dan een onheilspellend gerommel. De zon ging twee uur vroeger onder dan gewoonlijk, en, terwijl een groote menigte inlanders en Euro-

peanen zich angstig bij de kranten-bureaux verzamelde om een verklaring van dit verschijnsel te verkrijgen, knalden uit dezelfde richting slagen, als werden ergens oefeningen met zwaar geschut gehouden. De eerste telegrammen komen op de redacties binnen: uit Bandoeng wordt een aardchok en — onbekend verschijnsel in de tropen — een hagelbui gemeld. De slagen werden intusschen harder, en menigvuldiger, maar deze kanonnade geleeleek niet op een onweer, zooals men er al zoovele kende en waarnaar men zoo verlangend uitzag. Want de hitte was ondraaglijk geworden. Vreemde lichtschijnsels zetten nu en dan den hemel in vuur. Tegen twee uur in den nacht wordt het voor korten tijd stil. Maar dan weer-

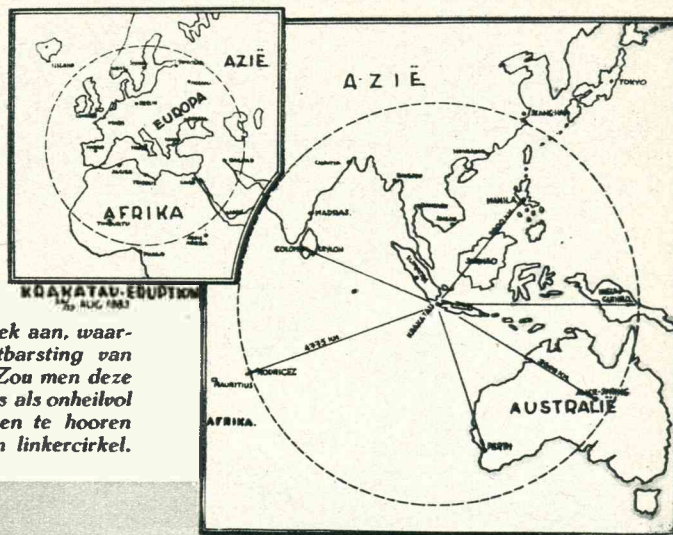

Situatie-schets van de ligging van den Krakatau in Straat Soenda.

overstromingen, zeebeving, verbroken kabels.

De Krakatau zelf, in een zwaren rook gehuld, en geheel onzichtbaar, bleek een ramp te hebben veroorzaakt, zooals nog niet sinds onze jaartelling was voorgekomen. Het bloeiende land van Bantam is verwoest, de Zuidelijke kuststreek van Sumatra zwaar geteisterd. Dorpen zijn weggevaagd, eilanden verzonken, bergen weggespoeld, meer dan 40.000 menschen kwamen om het leven.

Ter vergelijking: De rechtercirkel geeft den omtrek aan, waarbinnen de dreunende slagen, waarmede de uitbarsting van den Krakatau vergezeld ging, hoorbaar waren. Zou men deze afstanden op Europa overbrengen en den Vesuvius als onheilvol centrum beschouwen, dan zouden de uitbarstingen te hooren zijn binnen den linkercirkel.

Telegram uit de te Batavia verschijnende „Java Bode“ van 27 Augustus 1883.

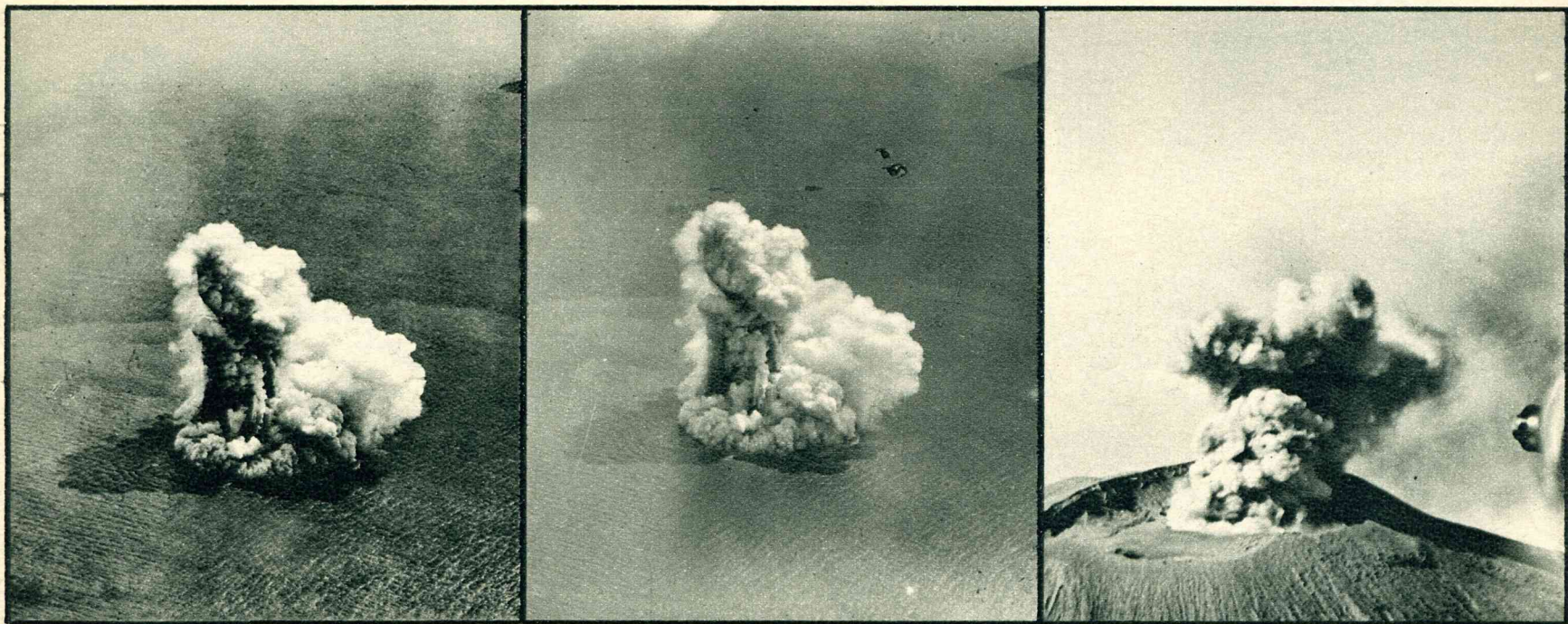
De ketel van het gouvernementsvaartuig „Bartouw“, die nu nog op drie kilometer afstand van de kust in het ruw water ligt. De „Bartouw“ werd door den springvloed op de huizenhooge golven het land ingedragen.

Anjer, aan de Noord-Westpunt van Java: „Het is hier stikdonker. Krakatau geheel in rook gehuld.“

De Krakatau, de vulkaan, die in Straat Soenda, tusschen Java en Sumatra ligt, die sinds twee eeuwen scheen uitgewerkt, is losgebarsten.

De onheilspellende telegrammen volgen elkander snel op. Zij melden vloedgolven, steenenregens, aschregens, verwoesting van dessa's en bruggen,

Een drietal luchtopnamen van den in werking zijnden Krakatau, genomen vanwege den Vulcanologischen Dienst (1930).

De krater, die zich boven een onderzeesche spleet in de aarde bevond, was ingestort, en de

zee was naar binnen gestroomd. De vulkaan die losbarstte stootte telkens de gloeiende waterzuilen

omhoog, die tot in de stratosfeer reikten. In enkele minuten tijds slingerde de Krakatau 18 miljoen kubieke meter gloeiende lava en puin over de aarde, waardoor bloeiende streken in enkele oogenblikken totaal werden verwoest, en tienduizenden onder de afschuwelijkste pijnen stierven. De fijne asch verwaaide over den geheelen aardbol en nog in het najaar was in West- en Midden-Europa de hemel rood gekleurd van de miljoenen nagloeiende stofdeeltjes.

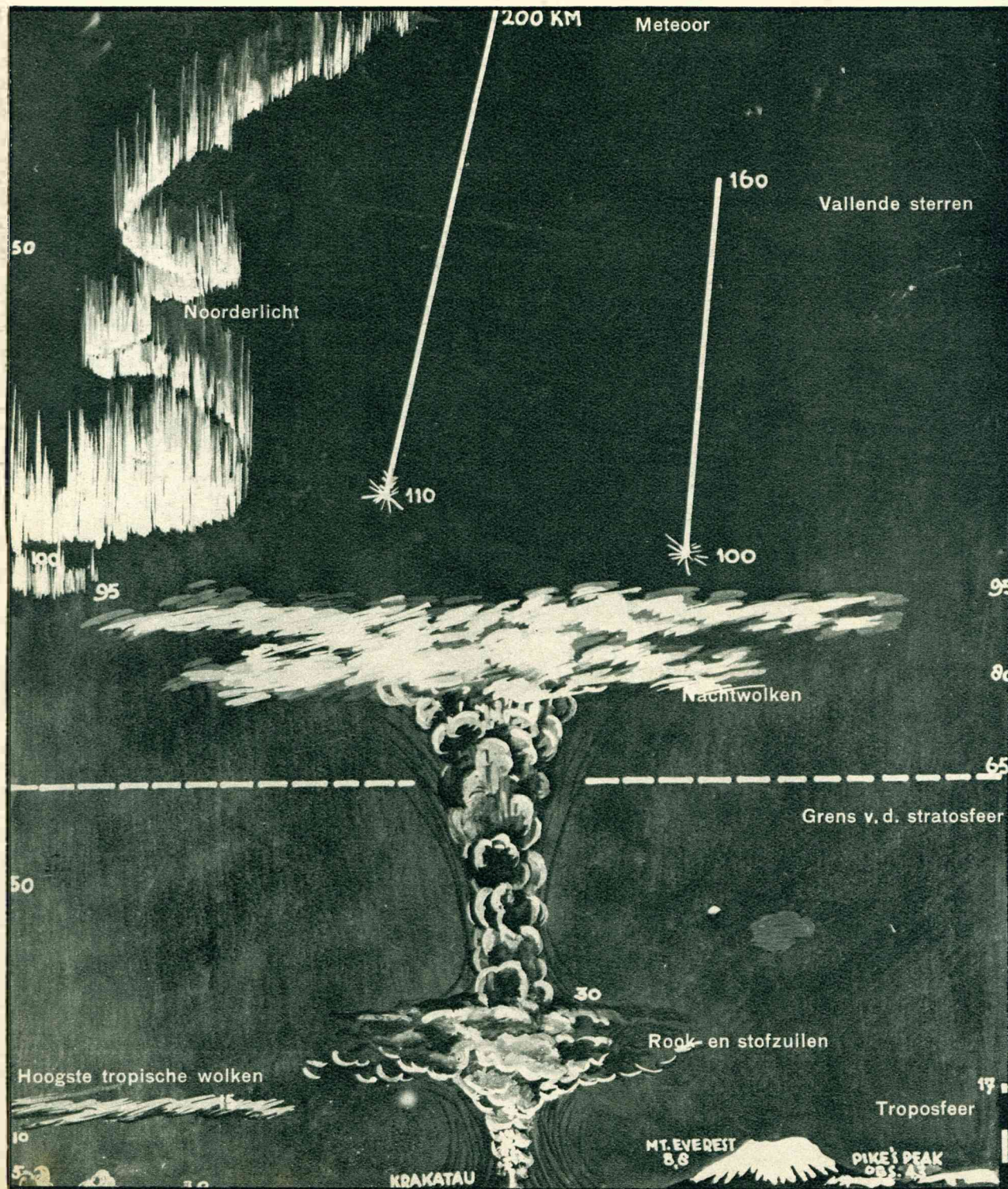
Niet minder tragisch dan de uitwerking van den aschregen, door den Krakatau veroorzaakt, waren de springvloedden, die tengevolge van de verschuivingen van den zeebodem ontstonden.

Van huizen te Telok Betong, de bloeiende plaats, die absoluut werd verwoest, zestig meter hoog gelegen, was geen spoor meer terug te vinden. Het duurde tot den zevenden September voor men eenig teeken uit het verwoeste gebied ontving. Hulp bieden ging daarna met enorme moeilijkheden gepaard, daar de toegang tot de kust versperd was met meters hoog opgestapeld gesteente. Tot overmaat van ramp brak in dit deel van Sumatra nog de pest uit, daar de duizenden lijken niet snel genoeg verbrand waren geworden.

Het gouvernementstvaartuig „Bartouw“, dat op de reede van Telok Betong lag, werd door een springvloed opgenomen en verscheidene kilometers 't land in geslingerd. De golven droegen het tot diep in het oerwoud.

Een grootsch-opgezette hulpactie werd georganiseerd. Uit 't moederland en uit heel de wereld stroomde het geld toe om den nood te lenigen. Over heel de aarde had de Krakatau-ramp een diepen indruk gemaakt, en alle volkeren beijverden zich om de bruine broeders te hulp te komen.

De moderne verkeersmiddelen zouden het thans mogelijk maken om sneller hulp te bieden. De Vulcanologische Dienst in Nederlandsch-Indië let op het gedrag van de talrijke vulkanen van onzen archipel. Want het gevaar is niet denkbeeldig, dat de Krakatau, of andere vuurspuwende bergen, zelfs al worden zij sinds eeuwen onder de gedoofde gerekend, nog eens zullen uitbarsten. Toch blijven natuurrampen, zooals de Krakatau vijftig jaar geleden veroorzaakte, gelukkig tot de groote zeldzaamheden behoren.

Bijgaande teekening geeft een indruk van de hoogte, die de rook- en stofwolken van den Krakatau bereikten.

Het uiteinde van de wereld

De goede tijd van onbekende-landen-zoekers is voorbij. Er is al zooveel ontdekt, dat men op de kaart erg goed moet speuren naar onbekende gebieden, maar de paar plekjes welke nog niet door ontdekkers betreden zijn, moet men niet altijd op verren afstand van de beschaafde wereld zoeken. In den Kaukasus, op 150 K.M. afstand van de stad Tiflis, ligt bijv. nog een landje, dat wel het uiteinde van de wereld genoemd

De „geneesheer” met zijn primitief instrumentenbord.

Schatil, een der burcht-dorpen van de Chewsuren.

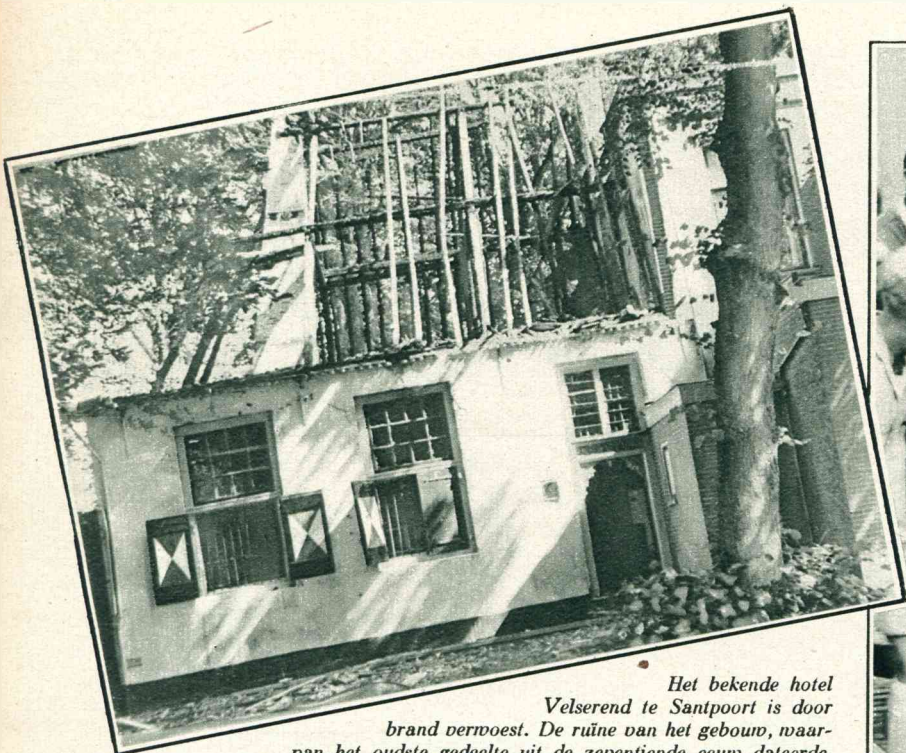
mag worden: het ligt achter een kolossale barrière van steile rotsen, die het land vrijwel afsluiten. Gedurende geruimen tijd van het jaar is de pas, die de eenige weg naar het dal is, onbegaanbaar, en de overige maanden eischt het ook groote voorzichtigheid, om naar de dorpen van de Chewsuren af te dalen. Deze dorpen zijn niet veel meer dan een soort burchten, aangebouwde groepen van huizen. Deze huizen-burchten en enkele muren met torenachtige torens is alles, wat er in het dal der Chewsuren aan bouwwerk te vinden is. De bewoners noemen zich Christenen, ofschoon Christus zelf hun volkomen onbekend is. Zij onderhouden de Zondagsrust, doch op Maandag wordt er evenmin gewerkt; de wekelijkse rusttijd duurt in 't ontoegankelijke dal dus twee dagen

De oudste bewoner van het dal der Chewsuren is Kostar Kistanza, een grijsaard van 128 jaar.

Chewsuren-vrouwen.

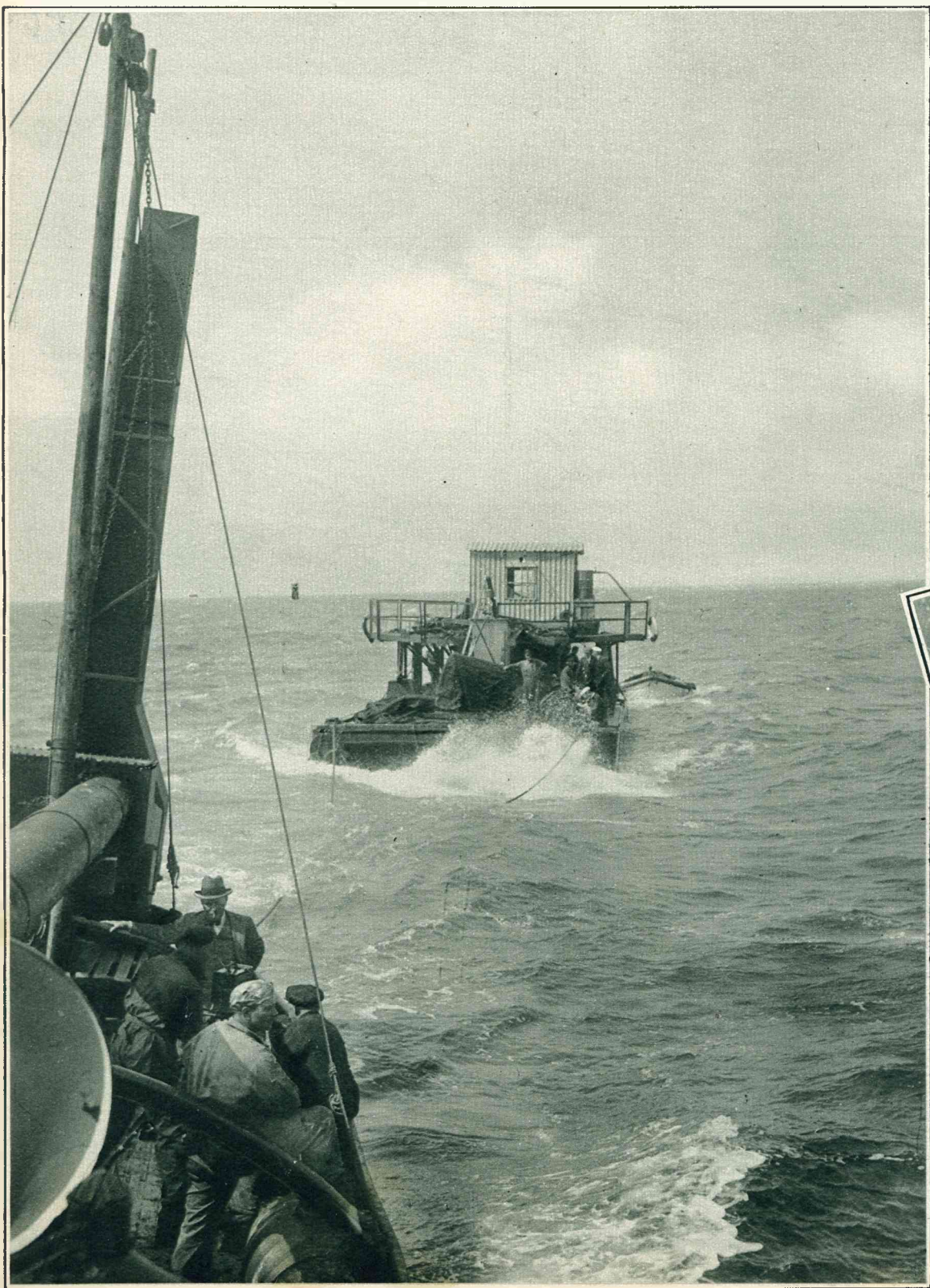

Het bekende hotel
Velserend te Santpoort is door
brand verwoest. De ruïne van het gebouw, waar-
van het oudste gedeelte uit de zeventiende eeuw dateerde.

Ten gevolge van een kwestie met den huiseigenaar
is in 172 woningen in de Van Bosschestraat te
Amsterdam door de gemeente de watertoevoer
afgesneden. De bewoners moesten zich behelpen
met de straatkranen.

De woelige zee noodzaakt weer tot terugkeer naar
Terschelling. — Het weer werkte niet mede tot voort-
zetting van het Lutine-werk, zoodat men niet kon
uitvoeren of telkens moest terugkeeren, wanneer men
den tweeden cylinder op den bergingstoren trachtte
te monteeren. Het wachten is op een kalme zee, die
voor het werk noodig is. Op den achtergrond ziet
men het reeds geplaatste gedeelte van den toren.

NIEUWS VAN DE WEEK

Ter gelegenheid van zijn af-
scheid als wethouder werd de
heer Laan te Bloemendaal, die
zich elders gaat vestigen,
van verschillende zijden ge-
huldigd om zijn arbeid in het
belang der gemeente.

De heer H. C. Hansen,
Marnixstraat 20, was
21 Aug. j.l. 25 jaar
in dienst bij den Amster-
damschen Particulieren
Nachtveiligheidsdienst.

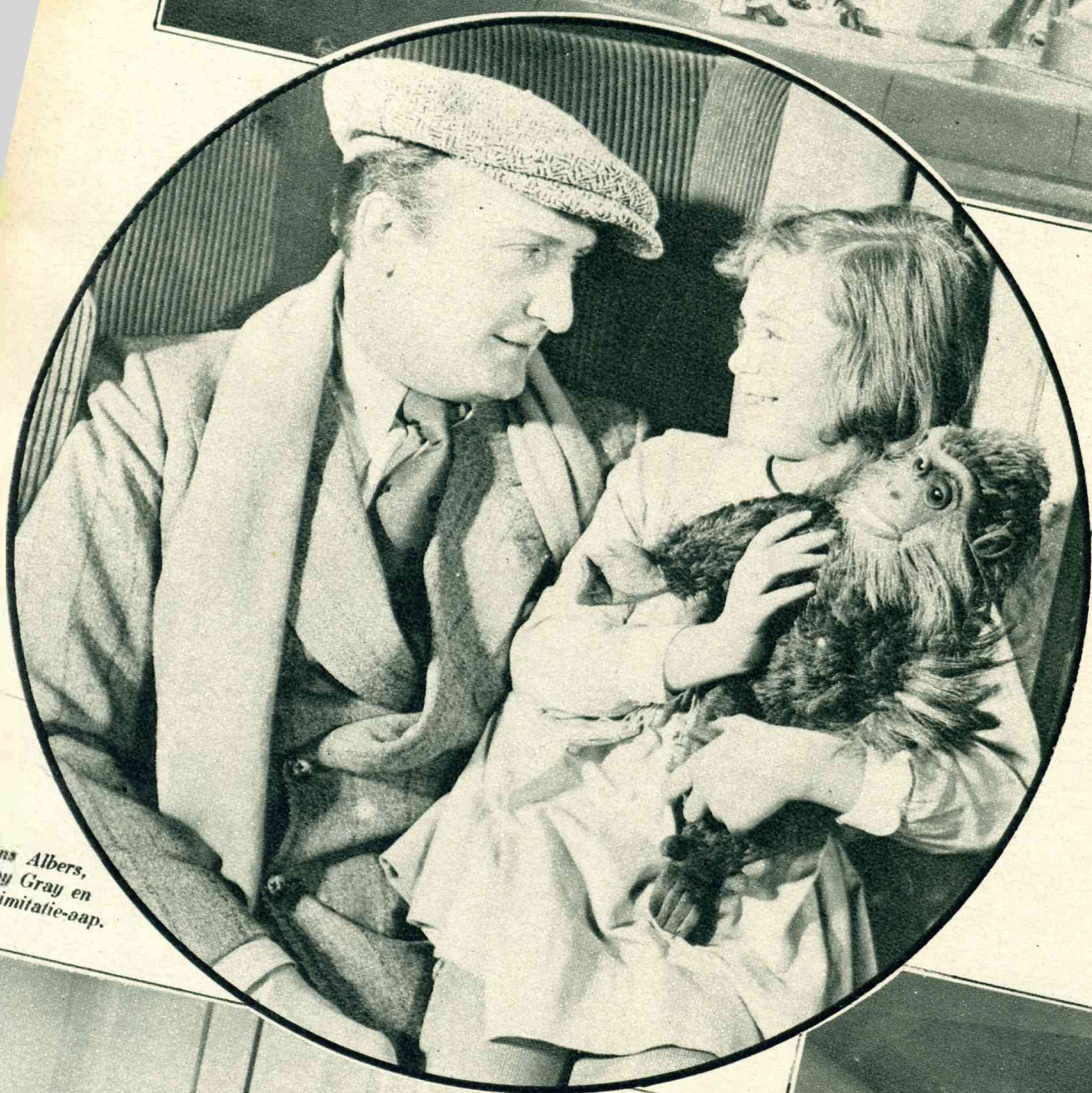

VRIJDAG 25 AUGUSTUS 1933

743

Three Bands + 2 dirigenten van verschillend geslacht = 1 harmonie.

Hans Albers,
Baby Gray en
een imitatie-aap.

DE Gouden Saxophoon

De gevierde Hans treedt thans op als dirigent van een jazz-band, een beroep, dat hij nog wel niet dikwijls zal hebben uitgeoefend. Belangrijker dan zijn muzikale kwaliteiten is dan ook wel, dat hij met zijn boys aan een wedstrijd gaat deelnemen om een gouden saxophoon en dan moet optreden tegen een dames-kapel, waarvan de leidster reeds tijdens de reis zijn hart gestolen heeft. Wat moet hij nu doen? Het voorwerp zijner liefde den prijs laten verdienen en zijn eigen „jongens” den zegepalm afhandig maken, of het pas verworven voedsel zijns harten over boord gooien en daarvoor in de plaats met een gouden saxophoon thuis komen? Het is voor hem een moeilijk dilemma en het is volkomen verklaarbaar, dat er heel wat aan te pas komt, alvorens het probleem een oplossing heeft gekregen. Vermeldenswaard is verder nog, dat: „Die Weintraubs” en „Die 20 Wienerinnen von Mario Guido” respectievelijk de heeren- en dames-bands vertegenwoordigen, terwijl de City Film in Den Haag alle rechten voor Nederland van deze film bezit.

Die Weintraubs onder de zeldzame leiding van Hans Albers.

Een zeer gewaardeerde toonladder.

Silhouetten der wereldstad.

EEN GRANDIOOZE FOTO VAN NEW YORKS ZAKENWIJK MANHATTAN, GEZIEN BOVEN DE 42STE STRAAT IN WESTELIJKE RICHTING, MET OP DEN VOORGROND HET CHRYSLER- EN HET CHANON-GEBOUW.

De reeks prachtige Engadinermeren, van het Zwitsersche bergdorp Muottas Muraigi uit gezien.

Het Geheim van Inch-Mahome

Mister Dudley, ik heb u een voorstel te doen," ving Henry Allan aan. „Ik heb den draad in handen gekregen van een geheim, dat sensationele copie belooft op te leveren."

Mr. Dudley, directeur van de „Midland News", keek zijn geschiedkundigen medewerker nieuwsgierig aan. „Laat hooren, mister Allan," verzocht hij.

Henry Allan legde een vergeelde perkamentrol op tafel. „Dit kocht ik twee maanden geleden op een auctie bij Christie. Het is een perkament uit de 16e eeuw en afkomstig uit de boekerij van den graaf van Leicester. Zoals u ziet is het zeer goed geconserveerd, het schrift is nog duidelijk leesbaar. Wilt u het eens even inzien, de herkomst is hoogst interessant."

Dudley was een liefhebber van curiositeiten. Met kennelijke belangstelling gleed zijn blik over de weinige regels schrift. „Een Fransch gedicht," sprak hij, even opziende.

„Juist en als u het doorleest, zal uw verrassing even groot zijn als de mijne," antwoordde Henry Allan met een raadselachtigen glimlach.

Op halffluiden toon en met toenemende verrassing in zijn blik, las Dudley het gedichtje voor.

„Adieu, plaisant pays de France,
O ma patrie, la plus chérie,
Qui a nourri ma jeune enfance!
Adieu, France, adieu mes beaux jours!
La nef, qui disjoint mes amours,
Na eu de moi, que la moitié,
Une parte te reste, elle est tienne,
Je la fie à ton amitié
Pour que de l'autre il te souviene."

(Vaarwel, gij schoon Frankrijk, dierbaar vaderland, dat mijn vroegste jeugd vervroolijkt hebt; vaarwel, Frankrijk, vaarwel schoonste dagen mijns levens. Het schip dat mij van alles scheidt wat mij lief is, ontvoert mij slechts voor een deel — een deel blijft bij u, het behoort u, ik vertrouw het aan uw vriendschap toe, opdat het u aan het andere deel blijve herinneren, dat u verlaten heeft.)

Dudley streek zich met de hand over het voorhoofd. „Dat gedicht roept oude herinneringen in mij wakker... wacht eens, de schoolbanken, een geschiedenisleeraar... ik weet niet meer, mister Allan. Zeg maar of ik het mis heb."

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

Allan schudde het hoofd. Zijn antwoord klonk bijna plechtig. „U heeft het niet mis. Dit gedicht is afkomstig van Maria Stuart, de ongelukkige koningin van Schotland, die haar hoofd op het schavot liet. Zij schreef het aan boord van de galei van de Mévillon, die haar van Frankrijk overbracht naar het land waar zij sterven zou."

Dudley sprong op. „U heeft gelijk, mister Allan, ik herinner mij het gedicht uit de geschiedenisles." Liefkoozend streek hij zijn hand over de perkamentrol. „Een eerbiedwaardige vondst, verwonderlijk dat zij niet eerder aan den dag is gebracht."

„De graaf van Leicester zal er geen vermoeden van hebben gehad, dat er zich een zoo kostbaar manuscript in zijn boekerij bevond. Het is vermoedelijk al eeuwen in zijn geslacht, de eerste Leicester was nauw aan de Stuarts verbonden," merkte Allan op.

Er kwam nog grotere belangstelling in Dudley's blik. „Staat dit gedicht met uw geheim in verband?" vroeg hij plotseling.

„Neen, het gedicht niet, wel het perkament," antwoordde Allan glimlachend. „U begrijpt dat het een groote verrassing voor mij was, toen ik ontdekte welk een waardevol bezit ik gekocht had. Ik onderzocht het manuscript nauwkeurig en vond aan de keerzijde van het gedicht een paar letterteekens. Ik vermoedde dat zij geschreven waren met synthetischen inkt. Wekenlang heb ik getracht het schrift met chemische hulpmiddelen zichtbaar te maken. Gisteren is mij dat eindelijk gedeeltelijk gelukt..."

„En?" onderbrak Dudley hem verrast.

„Met behulp van mijn geschiedeniskennis heb ik den inhoud van het perkament vrijwel geheel kunnen ontcijferen. Alleen de datum blijft onleesbaar. Bekijkt u nu eerst het perkament nog eens."

Dudley ontdekte zeer flauwe schriftteekens, waarvan slechts enkele goed zichtbaar waren. Hoofdschuddend legde hij de rol op tafel. „Verhaalt u me maar liever van den uitslag van uw onderzoek, mister Allan. Zoo kan ik er toch niets van maken."

Allan legde een beschreven vel papier op tafel. Langzaam en met nadruk begon hij te lezen.

„Heden (datum onleesbaar) heb ik, George Robert, laird van Burrey, slotvoogd van Inch-Mahome,

in tegenwoordigheid van den hoogen Walter Brigh, Schotsch edelman, en van Robert Hendrik Buccough, lord Perth,

in ontvangst genomen van den cavalier, messire de Castillac, gemachtigde van Hare Majesteit Maria Stuart, Koningin van Schotland, Koningin-Weduwe van Frankrijk:

drie verzegelde koffers, inhoudend gouden en zilveren vaatwerk en gouden en zilveren en diamanten sieraden, behoorend aan Hare Majesteit de Koningin van Schotland en van Frankrijk naar Schotland meegevoerd.

Ik, laird van Burrey, zweer op mijn riddereer deze koffers te hebben geplaatst onder den vloer van het keldergewelf onder den grooten toren van het slot Inch-Mahome, hetwelk ik belooft en zweer met mijn leven te verdedigen.

George Robert, laird van Burrey."

Dudley zat een oogenblik sprakeloos van verbazing en Allan keek hem glimlachend aan. „En dat is nu uw geheim?" viel de directeur eindelijk uit.

„Dat is mijn geheim," bevestigde Allan voldaan.

„En wat wenscht u nu?" vroeg Dudley.

„Ik heb het plan opgevat Inch-Mahome aan een grondig onderzoek te onderwerpen," antwoordde Allan.

Dudley sloeg verbaasd met de hand in de lucht. „Gelooft u dan dat de koffers nog altijd aanwezig zijn?" viel hij ongeloovig uit.

Allan knikte. „Het is zelfs zeer waarschijnlijk, mister Dudley. Mijn meening vindt steunpunten in geschiedkundige bronnen. Luister eens naar deze reconstructie van de feiten. Koningin Maria Stuart werd gevangen genomen. Haar trouwe aanhangers beijerden zich, om haar kostbaarste bezittingen in veiligheid te brengen voor de roofzucht van de opstandige lords. Messire de Castillac was een Fransch edelman, met Maria Stuart naar Schotland meegekomen en aan haar hof verbonden. Ligt het niet voor de hand, dat hij zich na de gevangenneming van Maria Stuart gehaast heeft de Fransche geschenken veilig op te bergen?"

„Jawel, dat vertelt ons het manuscript; maar wie kan beweren dat zij later niet te voorschijn zijn gebracht?” vroeg Dudley levendig.

„Zeer onwaarschijnlijk,” antwoordde Allan belist. „Ik neem de geschiedenis weer ter hand. Slechts vier mannen kenden de bergplaats van de schat: messire de Castillac, Walter Brigh, de lord van Perth en de laird van Burrey. De eerste werd als gunsteling van Maria Stuart onthoofd, Walter Brigh stierf gelijk met Maria Stuart op het schavot, de lord van Perth sneuvelde bij de verdediging van het koninklijk slot in Edinburgh en van den slotvoogd is bekend dat hij vanuit de Forth Baai naar Frankrijk vluchtte.”

Dudley hoorde hem hoogst verbaasd aan. „Is dat allemaal heel zeker?”

„Absoluut zeker, deze vier mannen behoorden tot de doorluchtigste geslachten; hun namen en hun einde worden vermeld in Maria Stuart's ongelukkige geschiedenis. En hun namen zijn tevens een waarborg, dat zij het geheim van den schat van Inch-Mahome, een geheim van hun koningin, tot geen prijs zullen hebben verraden.”

Allan sprak zoo overtuigend, dat Dudley's laatste twijfel verdween. „Waar ligt Inch-Mahome; is er nog wel iets van over?” vroeg hij driftig.

„Inch-Mahome is een oude burcht, oorspronkelijk een klooster. Het slot is bouwvallig, maar het staat nog geheel overeind. Een oud-gediende bewaakt het. Het is gebouwd op een klein eilandje in het meer van Menteith in Schotland. Voordat Maria Stuart, als twaalfjarige verloofde van den dauphin, naar Frankrijk vertrok, heeft zij het slot een paar jaar bewoond met haar moeder, Maria van Lotharingen.”

Dudley liep gejaagd zijn kantoor op en neer. „De zaak interesseert me sterk, mister Allan. Maar zeg me nu eens waarom u zich met uw ontdekking niet tot de regeering hebt gewend.”

Allan troomelde even op tafel. „Daar heb ik meer dan een reden voor,” begon hij. „Als ik de regeering van het bestaan van dit manuscript op de hoogte stelde, zou zij mij, den jongen historicus, bij het onderzoek voorbijgaan. Dan zou een bekend archeoloog met de eer gaan strijken. Ten tweede zouden we er niets aan hebben voor de „Midland News”, want het heele onderzoek zou in de wetenschappelijke pers worden gepubliceerd. En ten derde... wel, laat ik oprecht zijn. Veronderstel dat ik de regeering mijn ontdekking meedeel en dat het onderzoek werkelijk niets oplevert. Dan ben ik voor heel Engeland belachelijk gemaakt. Daarom geef ik er de voorkeur aan, het onderzoek in eigen hand te houden.”

Dudley dacht even na en knikte instemmend. „U hebt gelijk, we moeten de geschiedenis voorloopig stil houden. Indien de schatten werkelijk nog aanwezig blijken te zijn, is het nog vroeg genoeg om de regeering op de hoogte te stellen. Welnu, ik wil u helpen, op voorwaarde, dat u mij alle copie levert, die op het onderzoek betrekking heeft. Zeg me maar wat uw plannen zijn en waarmee ik u kan bijstaan.”

Allan lachte tevreden. „Mijn plan is onmiddellijk naar Schotland te vertrekken. Niet alleen, maar met een vriend. Ik zal toegang tot Inch-Mahome zien te krijgen en een voorloopig onderzoek instellen. Maar dat is niet voldoende voor mijn doel. Ik moet er in het geheim kunnen werken. Daarvoor heb ik een vergunning nodig om het slot vrij in en uit te gaan en er desnoods 's nachts te verblijven. U kent den lord-intendant van de geschiedkundige bouwwerken persoonlijk. Welnu, bezorg me zoo spoedig mogelijk een vergunning, die mij vrijheid van handelen geeft, zoo nodig onder het voorwendsel, dat mijn onderzoek de geschiedenis van het slot betreft.”

„Right!” viel Dudley geestdriftig uit, Allan's hand drukkend. Een half uur later verliet de jonge historicus Dudley's kantoor. Het plan was tot in de finesses uitgewerkt en vol goeden moed begaf hij zich op weg naar zijn vriend.

„Inch-Mahome schijnt meer dan een geheim te bezitten, Henry,” zei James Cullover spottend tot zijn vriend.

Zij zaten in de gelagkamer van de eenige herberg van Menteith, een Schotsch gehucht aan het meer van denzelfden naam. Zij waren 's middags aangekomen en hadden den herbergier, een stokouden Schot, bij wien ze voorloopig hun intrek hadden genomen, omtrent alles wat 't slot betrof uitgehoord.

„Ja, spookgeschiedenissen bij dozijnen,” bevestigde Allan de opmerking van zijn vriend.

De oude Macclunny keek hen afkeurend aan. „Spot er niet mee, jongeheeren. Waarheid blijft waarheid. Zoo goed tweehonderd jaar terug als vandaag. Ik ben oud en ik heb als jongen mijn grootvader al hooren verhalen, dat het altijd op het slot heeft gespoekt. Ik ken de geschiedenis of ik haar zelf geschreven had. Er is eens een slotvoogd geweest, die een jonkvrouw heeft vermoord en na zijn dood heeft hij nooit geen rust meer gevonden. Bij nacht en ontij zie je hem langs de ramen dwalen, als het stormt het meest.”

De oude man schudde het hoofd en Allan keek Cullover eens aan. „Dan zal de slotbewaarder ook geen rustig leventje daar hebben,” merkte hij glimlachend op.

Macclunny spuwde verachtelijk op den grond. „Bah, Tom Collins, een Engelschman. Hij gelooft aan God noch duivel. Je zult het ondervinden, jongeheer, de man is een hond, hij is in den oorlog geweest,” besloot hij minachtend.

Allan en Cullover moesten den anderen dag ervaren, dat, alhoewel Tom Collins geen hond was, hij toch zeer hondsch optrad. Bij hun nadering van het miniatuur-eilandje, waarop Inch-Mahome gebouwd was, kwam er uit een huisje aan den voet van het slot een man te voorschijn. Hij zag er verweerd en grimmig uit en was naar schatting vijf en vijftig jaar oud.

„Zouden we het slot eens mogen bezichtigen, mister?” vroeg Allan, op het steigertje springend.

„Neen, de toegang is voor iedereen verboden; ga maar gauw terug naar waar je vandaan gekomen bent,” antwoordde hij barsch.

Allan liet den man een half pond zien. „Kom, vriend, licht de hand maar eens met dat verbod. We verwachten een vergunning van den lord-intendant, morgen of overmorgen hebben we toch vrij toegang.”

De man schudde driftig het hoofd. „Damn'd, heb je me niet verstaan, sir? Die smoesjes kennen we. Vergunning van den intendant; het is brutaal. Maak maar gauw, dat je wegkomt, anders neem ik mijn maatregelen.”

Allan begreep, dat er niets met den man te beginnen viel. Zonder een woord te spreken, sprong hij in de roeiboot en keerde naar Menteith terug.

Cullover lachte. „Een hond, zei Macclunny, en hij is er niet zoo ver naast. Wel, dan zit er niets anders op dan de vergunning af te wachten, Henry.”

Allan knikte. In het dorp verzond hij een telegram om Dudley tot spoed aan te manen. Zij brachten twee vervelende dagen door, maar eindelijk kwam de vergunning. Zij verschaften hun bij dag en nacht toegang tot Inch-Mahome en gaf hun het recht, van den bewaker te eischen, dat hij hen behulpzaam zou zijn.

Deze vergunning van zijn hoogsten gebied maakte Tom Collins wel gedweeër, maar niet beleefder. Op hun verlangen leidde hij Allan en Cullover rond en gaf hun op norschen toon de inlichtingen, die zij verlangden.

Inch-Mahome was een somber slot met torens, tinnen en bastions. Vroeger was het een klooster geweest en het had later tot verblijf gediend van eenige koninginnen. Thans leek het echter een gevangenis, wat het voor de Stuarts ook inderdaad geweest was. Een paar kamers bewaarden nog de herinneringen aan Maria van Lotharingen en Maria Stuart. En voor het zwaar getraliede hek stond nog een zestiende-eeuwsch kartouw. Het hoofdgebouw en de vleugels verkeerden in bouwvalligen toestand en overal heerschte de vunzige, bedorven lucht der keldergewelven.

Om den bewaker gunstig te stemmen, knoopte Allan na de bezichtiging van het slot een praatje met hem aan. „U heeft in den oorlog gediend, nietwaar?”

„Jawel, sir,” antwoordde Tom kort.

„Westelijk front?”

„Landingsdivisie, Gallipoli, tweemaal gewond, sir.” Tom's stem werd snauwend.

„Zoo, tweemaal gewond, dat bewijst dat u niet een van de lafsten is geweest,” hernam Allan met een glimlach. „Je moet hier anders stalen zenuwen hebben om je hoofd niet te verliezen.”

„Stalen zenuwen; waarom?” snauwde Collins.

„Wel, men verhaalt spookgeschiedenissen in

het dorp, waarvan iemand de haren ten berge rijzen,” antwoordde Allan.

Tom begon ruw te lachen. „Ze zijn gek, die Schotsche ouwe wijven. Ik heb hier nog nooit iets gezien of gehoord. Spoken... gelooft u die praatjes?”

Allan lachte. „Neen, wij niet, mister Collins. Wij slaan gerust ons bivak in het slot op. Straks komen onze bedden, een rustig plaatsje zullen we wel vinden. Als er iets gebeurt, is u er toch ook nog.”

„U roept me maar, al is het midden in den nacht, sir,” antwoordde Tom. Hij scheen geveild door het beroep op zijn hulp en Allan haalde verlicht adem. Weliswaar hadden zij doorlopend toegang tot Inch-Mahome, maar dat wilde niet zeggen, dat zij zich van het toezicht konden ontslaan. Collins kon hen volgen als een waakzame Cerberus en nu hij geen bezwaren maakte hen op Inch-Mahome te laten overnachten, hadden zij ten minste de nachtelijke uren voor hun onderzoek vrij.

Allan en Cullover namen opgewekt afscheid. Denzelfden middag keerden zij terug op Inch-Mahome en installeerden zich in den rechtervleugel, die het best bewoonbaar bleek. Weliswaar ritselden de ratten voor hun voeten, maar zoodra de avond aanbrak, werden zij door het heldere licht van de meegenomen acetyleenlampen op de vlucht gejaagd.

De beide onderzoekers brachten een rustigen nacht door. Tot hun groote voldoening constateerden zij den volgenden dag, dat Collins hun volmaakte vrijheid liet. Hij liet zich zelfs niet zien in het slot. Allan's belangstelling richtte zich onmiddellijk op de keldergewelven van den grooten toren.

's Middags kregen zij een gunstige gelegenheid om ongestoord te werken. Collins was met de boot naar het dorp overgestoken. Cullover bracht haastig de meegesmokkelde werktuigen naar den toren en Allan daalde met zijn lantaarn in de gewelven af.

De aanblik van de kelders deed hem huiveren. De muren waren vochtig en hier en daar lagen resten van verteerd stroo. Overal in het rond waren zware ringen en ketens in de wanden geklonken en zelfs vond Allan nog verroeste geeselloeden, een halfvergane pijnbank en een rad, waarop de menschelijke ledematen gebroken en gerekt werden.

„De gruwelkamers der middeleeuwen,” wees Allan Cullover, die zich bij hem had gevoegd. Zijn stem klonk hol en spookachtig in de gewelven en de echo joeg hem een huivering langs den rug.

Cullover slaakte een lichten kreet, er streek hem iets griezeligs langs het gelaat. Terstond begon hij te lachen, tegen het glas van de lantaarn vloog een vleermuis op. „Zelfs de zenuwen van den moedigsten man hebben hier een krachtproef te doorstaan,” fluisterde hij Allan toe.

Het lugubere verblijf werkte enerveerend en somber op hen in. Zwijgend gingen zij verder. Een gesloten ijzeren deur bezweek weldra voor de slagen van een zwaren koevoet. Zij daalden een glibberige steenen trap af en doorliepen een lange gang. Zij liep uit op twee ineenlopende gewelven. Het was hier, evenals boven, vochtig en kil. De vloeren bestonden uit gemetselde steen, de wanden uit ruwe rotsblokken. Toen Allan zijn lantaarn draaide, viel het licht op een hoopje halfverteerde beenderen...

„Mijn God, wat een verblijf,” sprak Cullover huiverend.

Allan gaf hem geen antwoord. Zijn afschuw van de gewelven had plaats gemaakt voor intense belangstelling. Een van deze gewelven verborg het geheim van Inch-Mahome. Welk van de twee viel niet uit te maken, het perkameit gaf hieromtrent geen enkele aanwijzing. Er bleef hen geen keus over, zij moesten op goed geluk beginnen een der vloeren open te breken.

Allan keek op zijn horloge. Er was nog maar een uur verstreken sinds Collins naar de overzijde van het meer vertrokken was, zij mochten dus vertrouwen dat hij nog minstens een half uur weg zou blijven.

„Laten we eerst alle gereedschappen hierheen overbrengen, James,” wendde hij zich tot zijn vriend. „Misschien vinden we dan nog gelegenheid om een der steenen te lichten.”

Zij haalden de schoppen en de breekijsers en beproefden hun krachten op het metselwerk. De voegen waren hard als ijzer en het duurde geruimen tijd, voor zij er een gleuf in gehakt hadden waarin de koevoet paste. Met alle kracht trachtten zij den steen uit de voegen te lichten. Al hun inspanning was echter tevergeefs.

„Dat is de manier niet,” sprak Allan teleurgesteld. „We zullen alle voegen uit moeten hakken, een werkje van minstens een week.”

„Maar toch geen onmogelijk werk,” merkte Cullover op. „Ik heb een voorstel, Henry. 's Nachts werken we samen. Op den dag, als we bezoek van Collins kunnen verwachten, slapen we om beurten. Zoo kunnen we een oogje op hem houden. Als hij ons werk ontdekt...”

Allan onderbrak hem. „Het idee is goed, maar ik geloof niet dat we voor Collins bevreesd hoeven te zijn. Ik durf wedden, dat de man nog nooit in deze gewelven is geweest. Hij heeft ze ons niet eens laten zien. De man interesseert zich absoluut niet voor het slot. Kom, we zullen gaan,” besloot hij. „Vanavond zullen we het werk voortzetten.”

Toen zij op het voorplein kwamen, legde Collins juist zijn boot aan het steigertje vast. Zij trachtten een gesprek met hem aan te knopen, maar de man gaf hun enkele stugge antwoorden en verdween in zijn huisje.

Dien avond, zoodra Collins zich ter ruste had begeven, vingen de beide vrienden vol goeden moed hun zwaren en geheimzinnigen arbeid aan. Zij waren 's morgens gebroken van vermoeienis en half ziek van de bedorven lucht, maar een lange wandeling en 'n verklikkende slaap schonken hun nieuwe krachten. Tot hun vreugde merkten zij op, dat Collins, zoo hij zich vroeger al ooit voor het slot had geïnteresseerd, het thans in het geheel niet meer bezocht, vermoedelijk omdat zij er gehuisvest waren. Zwijgend voldeed hij aan hun opdracht om levensmiddelen uit het dorp mee te brengen en met een stug dankwoord nam hij de belooning daarvoor in ontvangst.

Het werk in de gewelven vorderde intusschen goed. Zes dagen nadat zij er mee begonnen waren, was de heele keldervloer opengelegd. Met een zucht van verlichting wierpen zij koevoet en mokers weg en begonnen te graven. Dit werk bracht de eerste teleurstelling. In één nacht tijds groeven zij zes voeten diep, de veenachtige aarde van de eene zijde van het gewelf naar de andere verwerkend. Met het opgaan van de zon keken zij elkander verslagen aan: er was geen spoor van de schatten gevonden....

De teleurstelling maakte hen den heelen dag stil. Maar 's avonds leefde de moed weer op. „Kom, we waren er op voorbereid dat we ons in het gewelf konden vergissen,” wekte Allan zijn vriend op. James knikte. „Wel, we zullen vannacht opnieuw beginnen. Er is nog niets verloren en op een week eerder of later komt het niet aan.”

Met nieuwen moed begonnen zij aan het tweede gewelf. De vloer bood hier evenveel weerstand, als die in den eersten kelder. Vier nachten werkten zij ijverig voort. In den vijfden nacht hoopten zij ook dezen vloer open te leggen.

Dien gedenkwaardigen nacht schenen alle duivels boven het Menteithmeer te zijn losgebroken. De storm raasde, de bliksem spleet zwarte wolkenflarden vaneen en de donder plantte zich ratelend voort tot in de gewelven van het slot. Die vreese-lijke geluiden maakten het verblijf in de gewelven zoo angstwekkend, dat Allan en Cullover het werk nu en dan lieten rusten en elkander met een bleek gelaat aankeken.

„Je zou schrikken van je eigen schaduw,” mompelde James op een gegeven oogenblik, zijn schaduw op den wand aanwijzend.

Allan knikte en sperde tegelijk zijn oogen wijd open. Er drong een gillende kreet tot in de gewelven door, zoo huiveringwekkend, dat de beide vrienden een schorren kreet slaakten. Instinctief grepen beiden naar hun browning. En tegelijk klonk er een schorre uitroep van boven, die door de echo aanzwol tot een soort dierlijk gebrul.

„Wat is dat?” vroeg James heesch.

Allan staarde hem sprakeloos van schrik aan. Opnieuw klonk het gebrul, maar nu iets zwakker. Het gaf hun beiden hun tegenwoordigheid van geest terug. „Kom mee, spoken spreken niet,” hijgde Allan. „We moeten weten wie ons met die poets schrik aan denkt te jagen.”

Met een sprong was hij uit het gewelf. Hij rende de gang door en op de trap toe, met op elkaar

geklemden tanden en de revolver in de vuist. James volgde hem, de trap op en de folterkamers door. Op de glibberige trap, die naar de gelijkvloersche verdieping leidde, knipte Allan zijn zaklantaarn uit.

In de lange gang voor hen bewoog zich een zwak licht. Het verplaatste zich met groote snelheid langs den wand. In het schijnsel ervan was een vage gestalte zichtbaar. Plotseling weerklonk er een hevige donderslag. Hij werd gevolgd door een gil.

„Dekking! Dekking!” schreeuwde een schorre stem.

De echo joeg den vrienden een huivering langs den rug. Onwillekeurig bleven zij stilstaan en keken elkaar staroogend aan. Eenzelfde vraag hield hen bezig: „Huisde er nog een derde levend wezen in het slot?”

Allan liet de onuitgesproken vraag door een andere volgen: „Zou dat het spook van Inch-Mahome zijn, waarvan Macclunney sprak?”

Hij vroeg het James fluisterend, voortdurend het zwakke schijnsel aan het einde van de gang in het oog houdend.

„Onzin, het is een insluiper, denk ik,” antwoordde James schier onhoorbaar. „Tom Collins heeft nog nooit iets ongewoons gezien in het slot. Hij is hier vijftien jaar en als er zich hier iemand verborgen had, zou hij het weten.”

Besluiteloos, niet wetend of zij op de vage gestalte, die nu op den grond lag uitgestrekt, toe zouden gaan of afwachten, bleven zij staan. Een nieuwe donderslag deed de geheimzinnige verschijning plotseling opvliegen.

„Dekking! Daar komen ze!” klonk het gillend. De man rende de gang uit en verdween om den hoek. Het zwakke licht zweefde met hem mee.

„Laten we nog even wachten en hem dan volgen, ontloopen kan hij ons waarschijnlijk niet,” mompelde Allan.

Ten prooi aan een ondraaglijke spanning bleven zij wachten. De storm legde zich even onverwacht neer als hij opgekomen was en het onweer dreef over.

Heel voorzichtig, bedacht op een overval, slopen de vrienden de gang uit. Zij kwamen op een corridor, waarop drie andere gangen uitkwamen. Zij leidden naar de vroegere vertrekken van Maria Stuart en haar moeder en naar die van hun hofhouding.

Nergens liet zich eenig gerucht hooren. Allan en James liepen twee gangen in, zonder iets bijzonders op te merken. In de derde echter bespeurde zij een zwak schijnsel onder een der zware deuren.

„Openen?” vroeg James fluisterend.

„Ja, maar heel voorzichtig,” antwoordde Allan.

De deur piepte. Allan stak onmiddellijk zijn browning in de opening. Maar niets bewoog zich daarbinnen, zelfs het licht verplaatste zich niet. Gerustgesteld duwde James de deur geheel open. En tegelijk moesten de vrienden zich inspannen om een kreet van verrassing in te houden.

Daar zat, in het licht van een kaarslantaarn en rustig slapend in den stoel van de ongelukkige koningin van Schotland, Tom Collins. Hij was gekleed in een oude khaki-uniform, waarvan de borst versierd was met een viertal eere-teekens.

James begon zachtjes te lachen. „Wat een comediant, het spook van Inch-Mahome,” spotte hij.

Allan legde hem haastig de hand op den mond. „Stil!” fluisterde hij. „Kom mee, ik heb alles begrepen.”

James volgde hem verwonderd. Allan trok hem in een vertrek en liet de deur openstaan, zoodat zij Collins moesten zien passeeren. Fluisterend gaf hij uitleg.

„Dat is geen comédie, James. Dat is oorlogspsychose. Zoo heb ik er honderden gezien bij een bezoek aan de invaliden-tehuizen in Surrey, Wales en Sussex. Zij zijn oogenschijnlijk normaal, maar als de donder rommelt of de bliksem flitst, verbeelden zij zich weer op het slagveld te zijn.”

„En riep hij daarom: Dekking?” vroeg James uit het veld geslagen.

„Ja, dat was de gebruikelijke waarschuwing, als er aan het front een projectiel boven den troep of een loopgraaf ontplofte. Houd je stil, als hij ontwaakt zal je zien, dat hij gewoon naar zijn huis terugkeert. Hij handelt in een droomtoestand, morgen weet hij er niets meer van, evenmin als een slaapwandelaar.”

James vroeg niets meer. Geduldig bleven zij wachten, totdat zich na een half uur een gestommel deed hooren. Er naderden schreden en licht en even later liep Tom Collins met slependen tred hun deur voorbij. Hij keek links noch rechts en ging zonder aarzelen op den uitgang van het hoofdgebouw toe. Een minuut later verdween hij in zijn huisje aan het steigertje.

Lachend keken de vrienden elkander aan. „Het spookgeheim van Inch-Mahome is opgelost,” grinnikte James. „Nu het andere nog. Wat zullen we doen, nog beginnen? 't Is al drie uur.”

„Beginnen!” besliste Allan en vol ijver sloeg hij de gang in naar de keldergewelven.

* * *

Een doffe bons, gevolgd door een kreet, deed James opzien. Sinds een uur waren zij bezig te graven. „Wat is er, heb je iets?”

Allan kon bijna niet uit zijn woorden komen. „Hier.... hier.... luister....”

Hij stak op vier, vijf plaatsen de schop in den grond. Zij stootte overal op een hard voorwerp.

„Gevonden!” schreeuwde James, buiten zichzelf van vreugde. Verwoed wierpen zij zich op het werk. Weldra hadden zij hun vondst ontbloot. Het was een groote, langwerpige looden kist.

„Het lijkt wel een doodkist,” lachte James.

Die gedachte was zoo bespottelijk, dat Allan eveneens begon te lachen. „Een flinke beitel, een moker en een koevoet!” commandeerde hij. Zij hakten gemakkelijk een gat in het lood. Het was al grootendeels geoxydeerd en met behulp van den koevoet gelukte het hun spoedig het gevaarte open te scheuren.

Allan greep de acetyleenlantaarn en hield haar boven het hoofd, om den inhoud van de kist te belichten. Tegelijk klonken twee schorre kreten. Zij staarden in het vergeelde maar nog gave gelaat van een jong meisje, wier hoofd los van den romp zat en opzij gevallen was. Het lichaam scheen gebalsemd te zijn, want het was, evenals het kanten doodshemd, nog geheel gaaf.

Allan en James keken elkaar met een blik vol ontzetting aan.

„Een doode, onthoofd, verschrikkelijk!” steunde Allan. „Zelfs haar laatste rust werd haar niet gegund.” Aan de teleurstelling, dat zij zich vergist hadden, dacht hij zelfs niet.

„Wij konden er niets aan doen,” fluisterde James verontschuldigend.

Allan's wroeging was levendig en echt. „We hadden het kunnen weten,” zei hij somber. „Het perkament sprak van koffers.”

Hij bukte zich met een gevoel van deernis over de doode heen. Het was heel duidelijk te zien, dat zij onthoofd was, want de romp was afgebonden. In haar gevouwen handen hield zij een rozenkrans en naast haar lag een halfvergaan etui. James wees Allan een perkament.

Aarzelend, met een gevoel van schroom en eerbied, haalde hij het te voorschijn. Het oude Schotsche schrift was slechts met moeite te ontcijferen. Maar de inhoud vervulde hen met medelijden en ontsteltenis.

„De trosknechten van de clan van George Robert, laird van Burrey, hebben het lijk van de honourable Maria Sayton, jongste hofdame van de gevangen Koningin Maria Stuart van Schotland, uit eerbied bijgezet op de plaats, waar haar onschuldig hoofd viel onder het zwaard van den verraderlijken laird van Burrey, slotvoogd van Inch-Mahome.

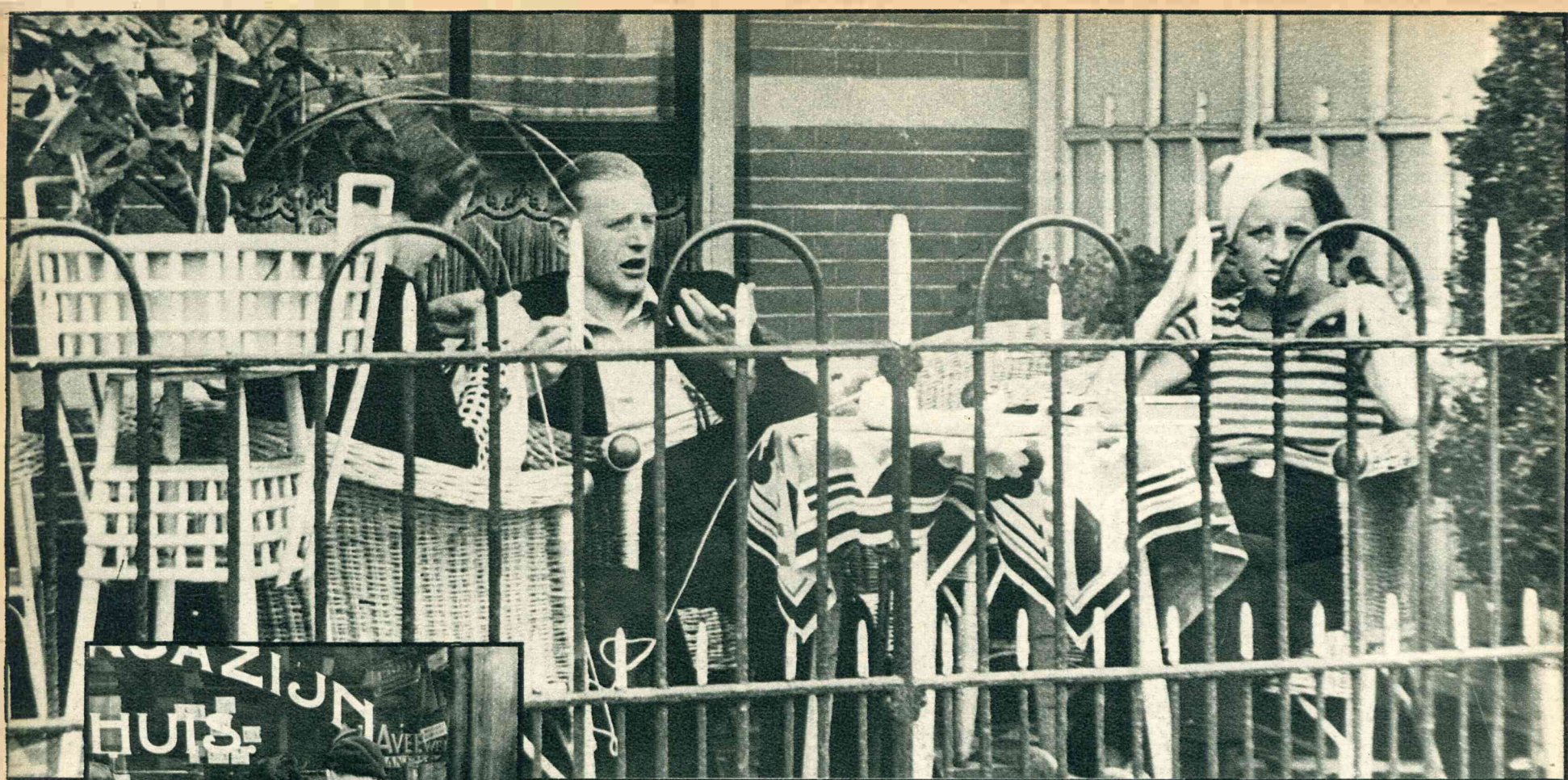
Zij werd onthoofd, omdat zij den ontrouwen laird overviel bij het overbrengen van de kostbaarheden van de koningin naar de kust, vanwaar hij ze liet overbrengen naar Frankrijk.

Zij stierf, omdat zij haar koningin trouw bleef, zij ruste in vrede tot in de dagen der opstanding.”

Allan wierp James een vreemden blik toe. „Een drama,” sprak hij geschokt. „Het geheim van Inch-Mahome is ontsluit: de laird van Burrey vluchtte met de schatten naar Frankrijk en Maria Sayton gaf er haar leven voor....”

* * *

Het stoffelijk overschot van Maria Stuart's jongste hofdame kreeg, door bemiddeling van den lord-intendant, een waardiger rustplaats in de kerk van Menteith. Maar van het geheim van Inch-Mahome verscheen nimmer een letter copie in de „Midland News”.

Meneer en mevrouw winkelen hun vakantie door.

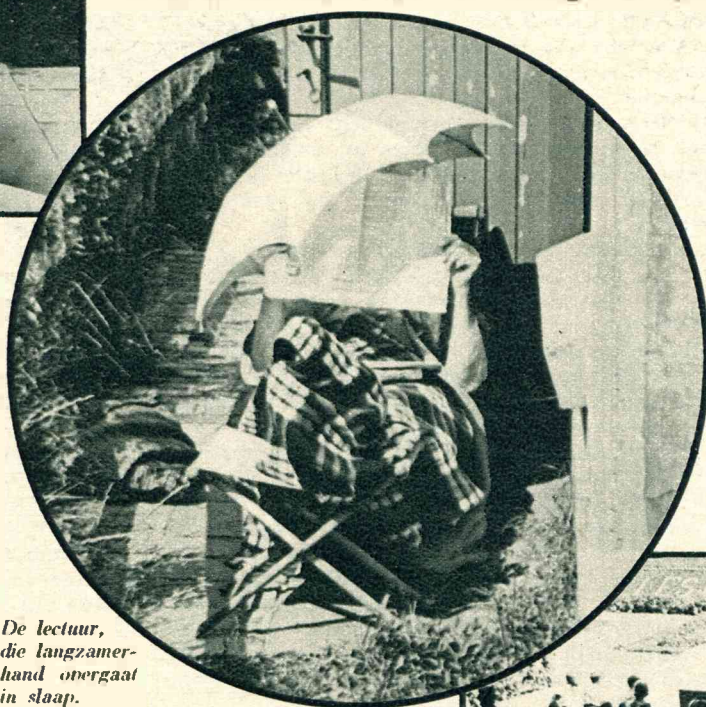
Het slaapverwekkende belooft.

BADGASTEN

ZOOALS ER MEER ZIJN

dorp — al is het daar tijdens de zomervacantie ook nog zoo druk. Tot deze slaperige conclusie moesten wij wel komen, toen wij zochten naar de gegevens voor 'n serie : bezigheden van badgasten. Dwaalt men 's morgens door de straten van het pensiondorp, dan begeeft iedereen zich strandwaarts. Zij, die achter blijven, zijn de ware liefhebbers niet. Maar om die achterblijvers was het ons juist te doen. Welnu, voor het meerendeel slapen zij. Men ziet ze nog in bed liggen in een kamer, die op de duinen uitkijkt; of in pyama ontbijten, hetgeen als een verlengstuk van den slaap moet worden aangezien. Anderen, die zich volledig hebben aangekleed, in zoover dit ten minste nog gewoonte is, sleepen gemakkelijke ligstoelen naar respectievelijke voor- en achtertuintjes, en vlijen zich daarin neer, zoogenaamd om te lezen, in werkelijkheid om te dutten. Er zijn pensionsgasten, die bij elkander op bezoek gaan, om na een half uurtje zich soezerig genoeg van het kletsen te gevoelen, om een behoorlijke reden te hebben om op te stappen. „Wat krijg je altijd een heerlijken slaap bij de Janssens,” dat is de grootste waardeering, waarmede zij van een visite thuis komen. De stadsmensch, die voor de zomermaanden zijn toevlucht zoekt in een zeebadplaats, beseft dan pas hoeveel slaap hij gedurende den overigen tijd van

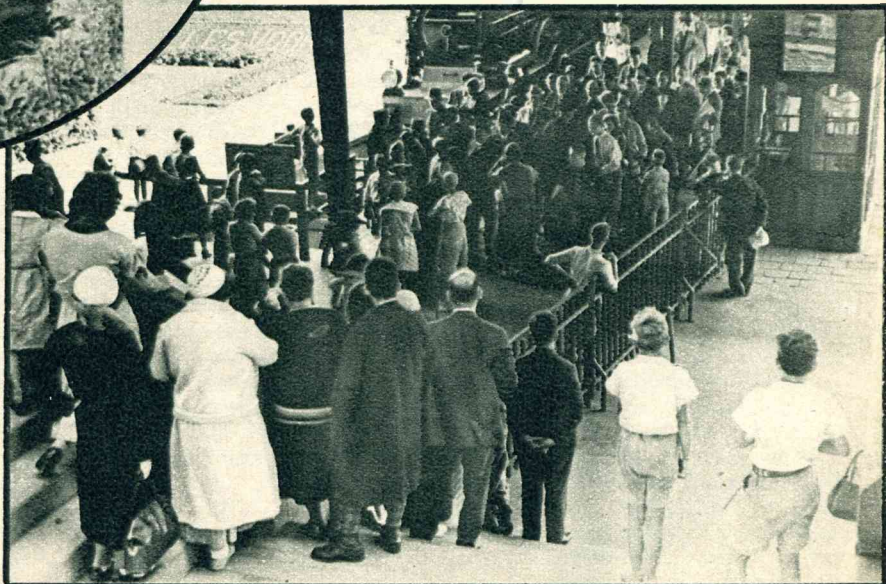
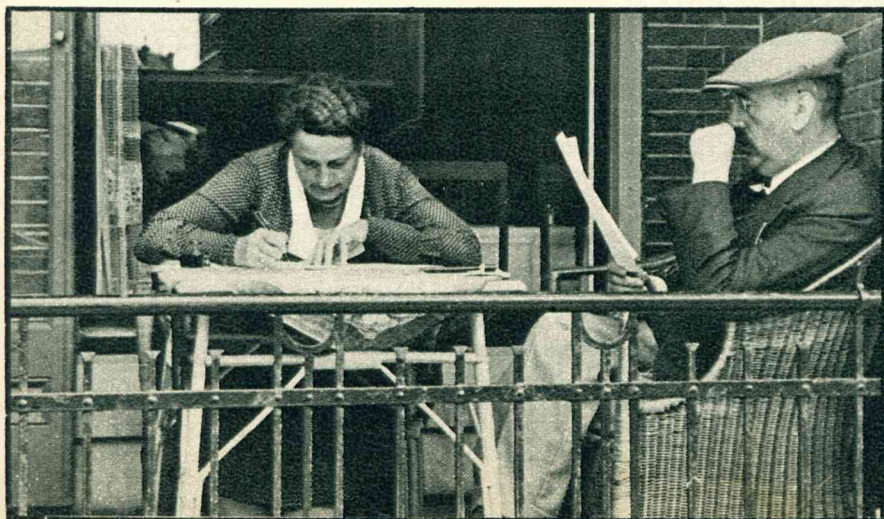

De lectuur, die langzamerhand overgaat in slaap.

Wat doet een badgast, wanneer hij niet aan het strand ligt te slapen of in zee ligt te spartelen?

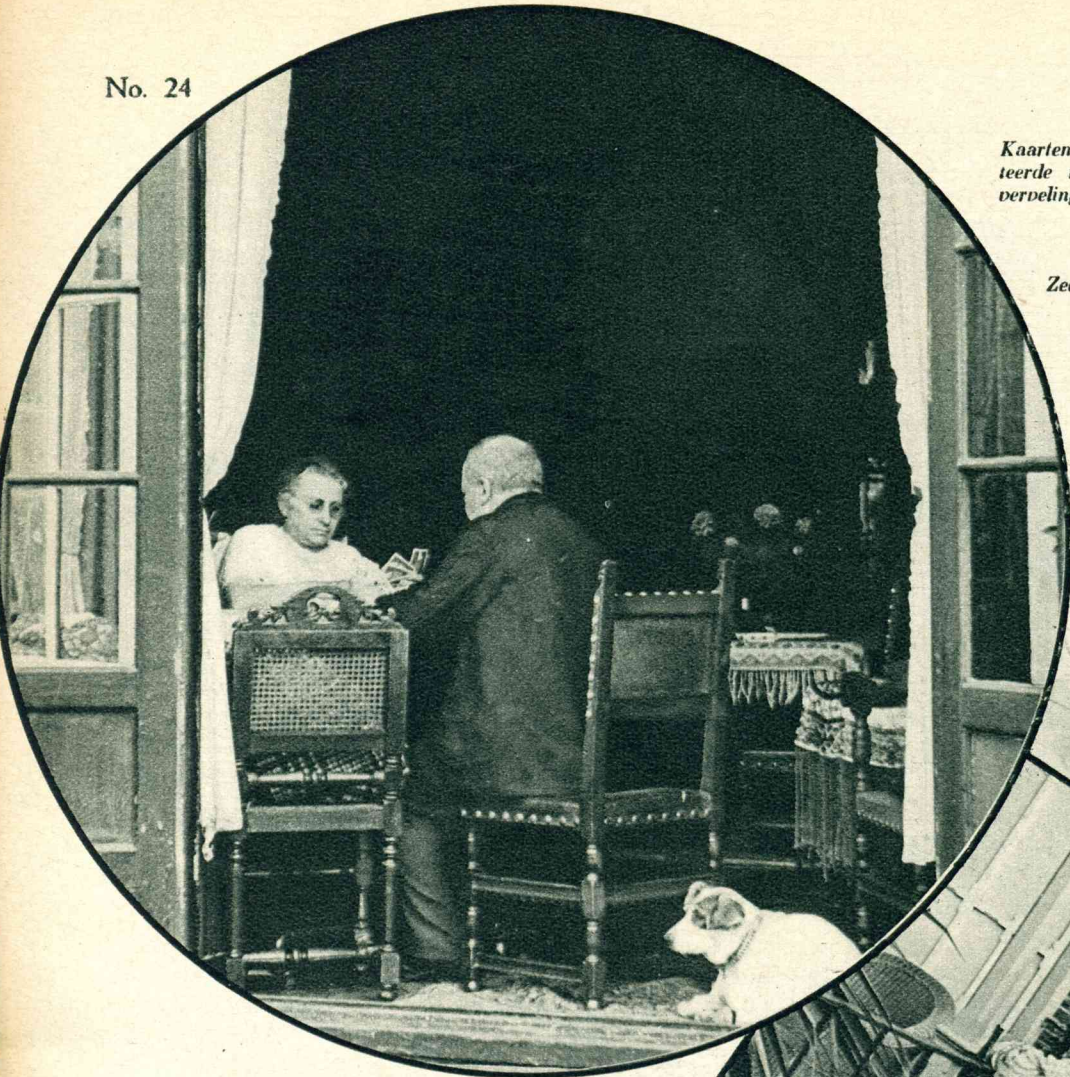
Wij zullen het u verklappen : hij ligt in zijn pension te slapen.

Wonderlijk, zoo slaapverwekkend een verblijf in een zeebadplaats schijnt te zijn. Men zegt, dat het van zon, zee en wind komt. Dat zal wel zoo zijn. Maar ongetwijfeld komt het ook van de vele en meest overvloedige maaltijden, van het gebrek aan conversatie, van het eentonige zeegebruik, van de allesdoordringende jazzmuziek uit naburige café's, alsmede door het feit, dat een grooten stadsmensch niet kan wennen in een

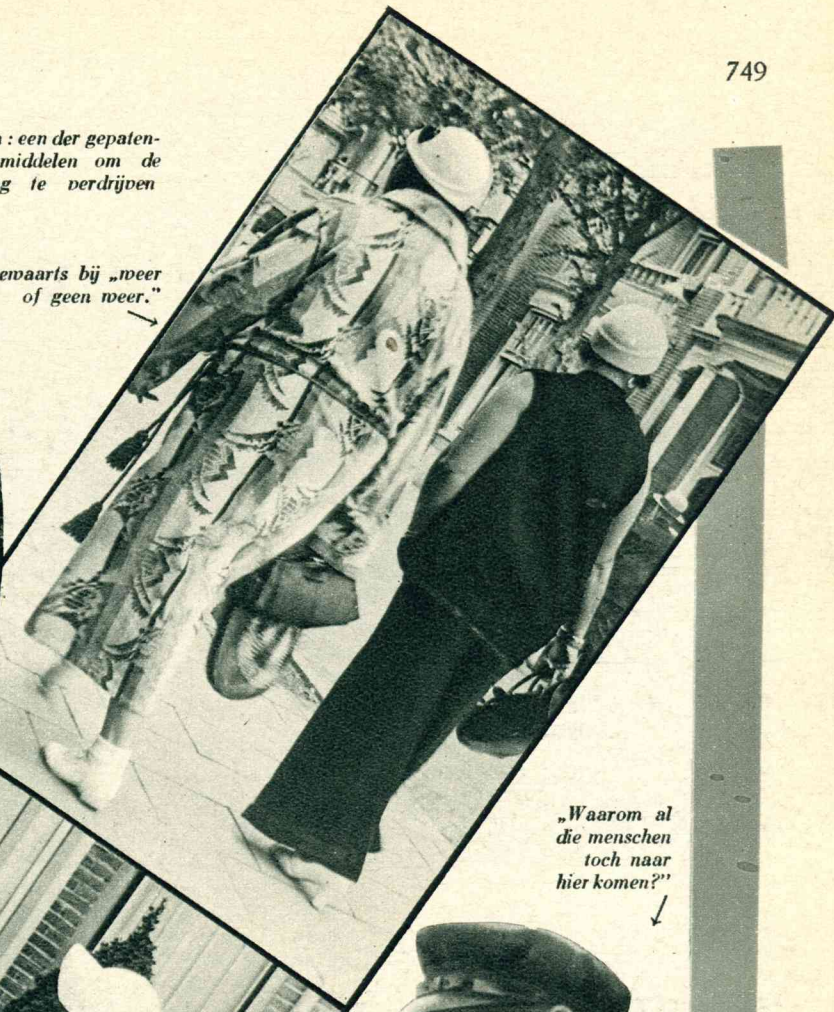
Kennissen afhalen.

De correspondentie met familie, die achterbleef.

Kaarten : een der gepatenteerde middelen om de verveling te verdrijven

Zeewaarts bij „weer of geen weer.”

„Waarom al die menschen toch naar hier komen?”

het jaar te kort komt. Hij gaat uit om uit te slapen.

Behalve de slaperigen vindt men onder de pensiongasten een categorie van onwennigen, van menschen, die 't nooit leeren.

Dezen zijn het voor wie zee en strand niet voldoende afleiding bieden. Zij dwalen door het dorp met 'n vaag heimwee naar de Kalverstraat, en besteden een heelen dag met te winkelen en dingen te koopen, die ze niet noodig hebben. Anderen vervelen zich zoo heftig, dat zij brieven en briefkaarten gaan schrijven aan familieleden met wie ze sinds jaren ruzie hebben. Zij kunnen niet buiten het groote-stadsruimoer ; de stilte van het zeedorp — hoe vaak misschien ook onderbroken — werkt op hun zenuwen. En

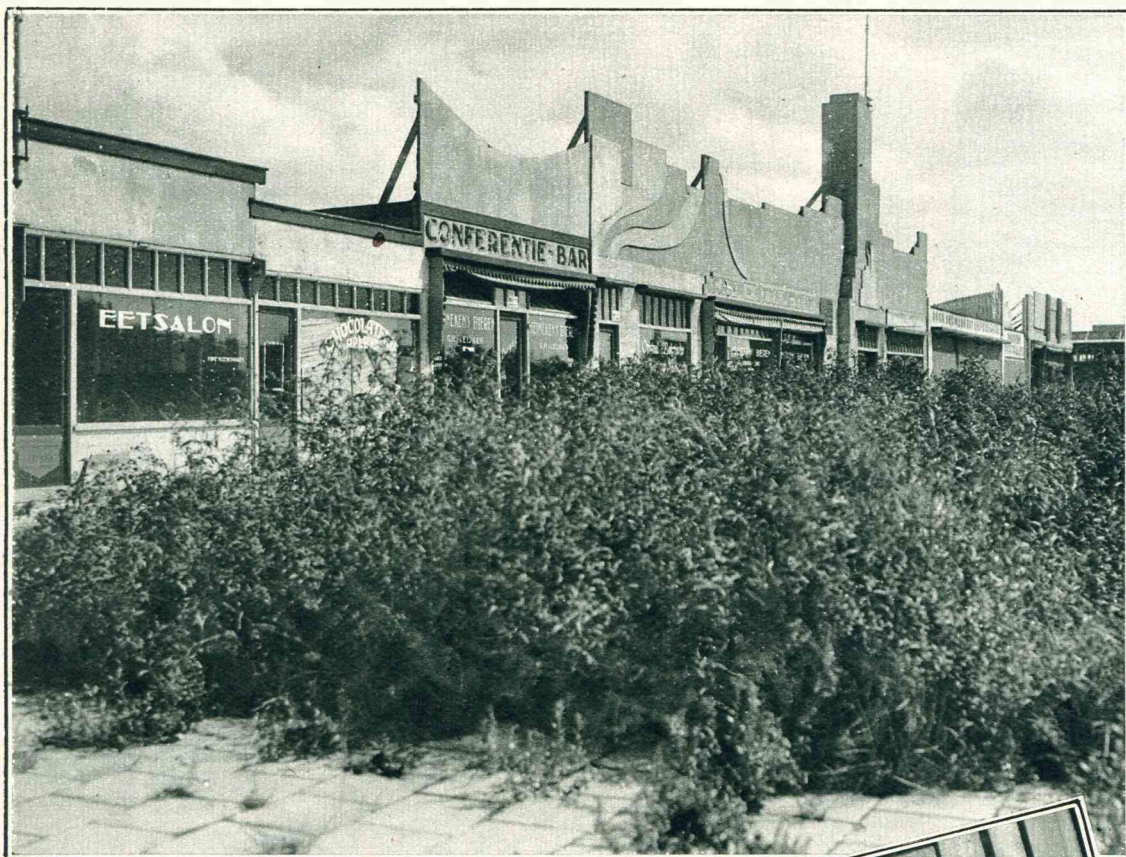
De groote stad in het zeedorp.

Zonderling genoeg treft men deze menschen, die om onnaspeurlijke redenen naar zee trokken, maar nooit of zelden aan 't strand verschijnen, in iedere badplaats aan. Zij zien met superieure minachting neer op degenen, die hun vermaak zoeken, waar het in een zeedorp te vinden is ; zij slapen, zij eten, zij vervelen zichzelf en anderen — en om vijf uur gaan ze naar den trein om kennissen af te halen en.... hen te verwelkomen met een verhaal vol enthousiasme over de heerlijkheid van zee en strand.

„En wat gaan jullie vandaag doen?”

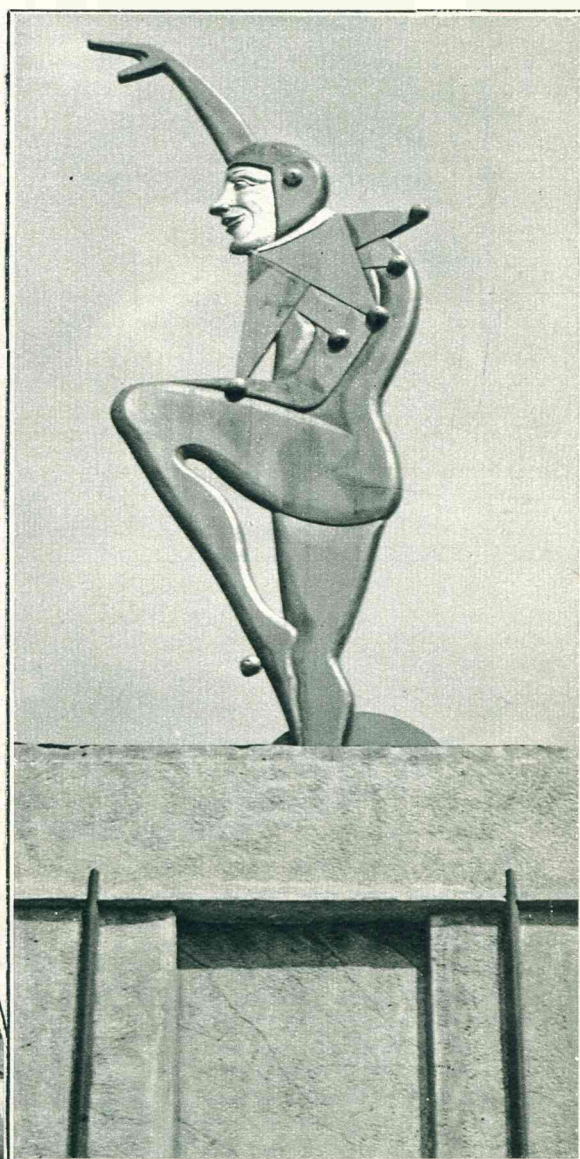
de fleurigste pantoffelparade brengt daar geen verandering in. Zij beginnen spelletjes te doen, die zij wellicht in hun hart verafschuwen : uitgenomen de kaartspelers, die zouden nog bridgen of pandoeren tijdens een aardbeving of bij een Mount Everest-expeditie, allicht dus gaan ze er mee door als ze op vakantie zijn.

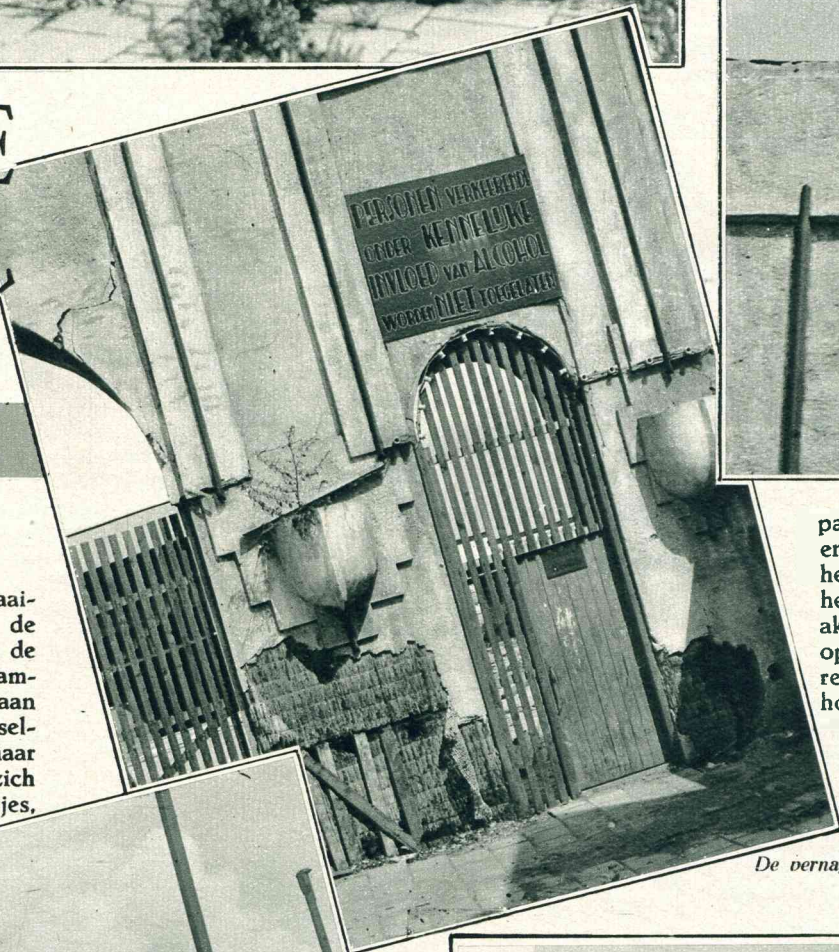
De hoofdstraat van het Lunapark in minder dan geen tijd door onkruid overwoekerd.

De nar die vergeefs aanspoort tot vroolijkheid en pret maken

VERGANE GLORIE

Waar den vorigen zomer de draaimolens nog lustig zwierden, de achtbaan nog onvervaard door de moedigsten onder de uitgaande Amsterdamers werd beklommen, waar een orkaan van muziek uit grammofoons, stoomcaroussell-orgels en radio tot laat in den avond naar den donkeren hemel sloeg, waar men zich luidruchtig kon vermaken in malle autootjes, in scheepjes, met ringwerpen en schieten,

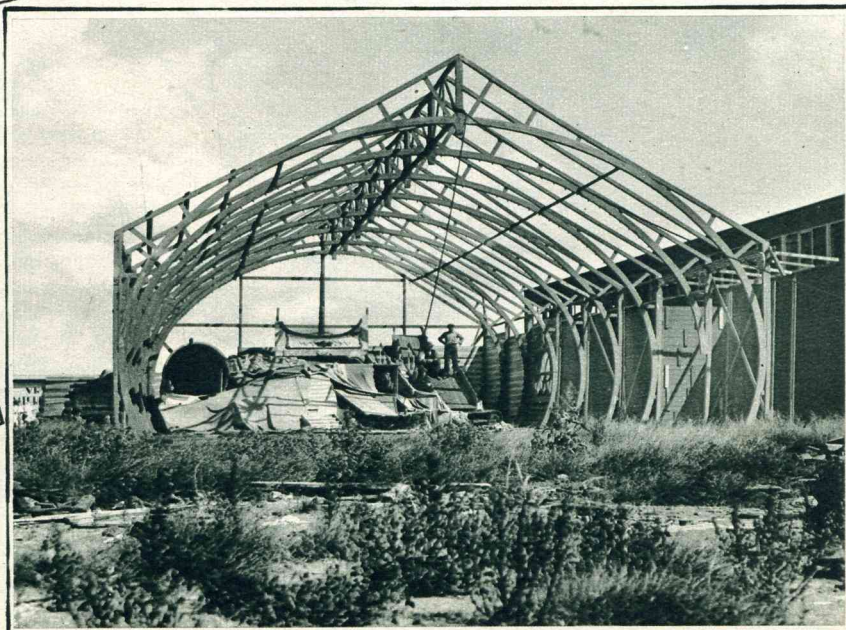
paardrijden, rondzwieren in zweefmolens, enzovoorts, enzovoorts, daar waar eens het Coney Island van Amsterdam was, in het Lunapark te Diemen, heerscht nu een akelige stilte. Het onkruid woekert er hoog op, de vermakelijkheden zijn gesloten en reeds grotendeels verdwenen. Nu en dan hoort men het gehamer van een paar sloopers, die bezig zijn. Het Lunapark is verdwenen; blijkbaar zijn wij zoo leuk van onszelf dat vermaakgelegenheden geen levensvatbaarheid bezitten.

De vernagelde ingang.

Het overschot van de cake-walk.

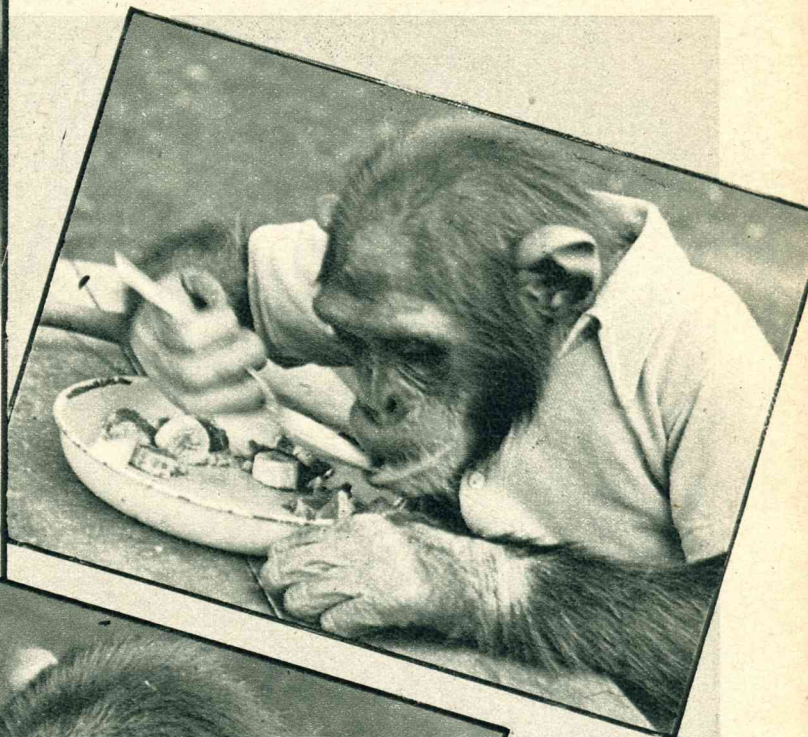
Het laatste ritje in de hobbelschuitjes werd door de sloopers ondernomen.

1. Wat zou het menu vandaag bieden?

TOMMY

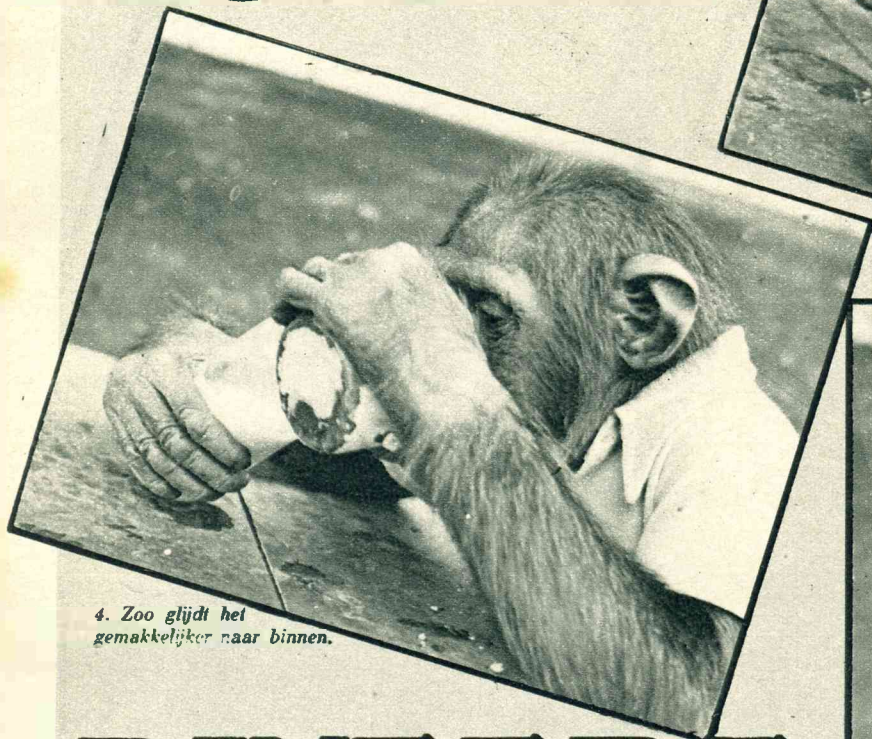
2. Niet kwaad:
bananen haché.

OPNAMEN
UIT
ARTIS

3. Laat ik het
wat aanlengen.

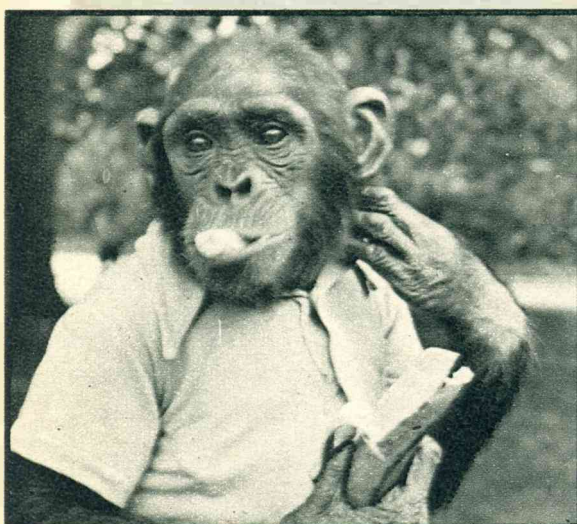

4. Zoo glijdt het
gemakkelijker naar binnen.

DINEERT

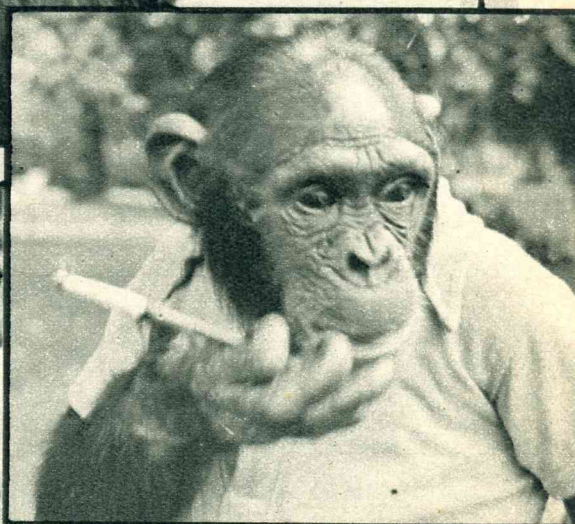

5. De heele flesch
aan je mond is
toch eenvoudiger.

6. Ook nog een banaan als toetje!
Dat is te veel van het goede

7. Ik zal m'n oppasser maar laten meehappen.

8. Ziezoo: ik steek een sigaret op en
ik begrijp heelemaal niet, waarom die
mensen zoo dom staan te lachen.

„Gezigt op den Regulieren-Tooren en

lieren-Tooren en de Herberg de Munt"

(naar een kopergravure uit het midden der 17e eeuw)

VROUWENLEVEN

Een der eerste hoedenmodellen voor den herfst van groen fluweel met zijden moesjes.

DE NIEUWE MODELLEN VOOR DEN HERFST ZIJN ER REEDS

We zitten nog volop in den zomer — gelukkig! — maar voor me liggen de nieuwe mode-creaties voor de gure dagen van den komenden herfst.

De vakantie is nagenoeg voorbij, de garderobe vertoont duidelijke tekenen van verval, waartoe de genoegens der vakantie het hunne hebben bijgedragen. Maar de zomer is nu al zoo ver gevorderd — wie weet, hoe weinig mooie dagen ons nog te wachten staan — en daar staan we dan al midden in de zorgen voor herfst en winter.

Onze eerste gedachten gaan uit naar 'n mantel, een eenigszins warmen en liefst langen mantel, die voldoende beschutting geeft ook bij zomerkleding en die later, over warmere kleding heen, nog tot in den winter zal kunnen worden gedragen.

Nu zijn er bijzonder fraaie modellen van nieuwe herfstmantels, lange mantels, waarbij wel het meest opmerkelijk is de sluiting. De gewone hoge kraag met revers is daarbij nauwelijks meer vertegenwoordigd.

In plaats daarvan zien we nu 'n ronden kraag opzij met 'n gesp gesloten, eenzelfde gesp als dien van de ceintuur. Ofwel het schouderstuk van den mantel, aan één stuk geknipt met smalle voor- en achterbanen, vlijt zich hoog om den hals. Ofwel een aan 't voorpand aangeknijpte patte, waaronder 'n jabot uitkomt, vormt met 'n paar groote knopen de sluiting. Om den hals enkel 'n smal randje zwart konijnenvel, dat doorloopt over de patte.

Bij den gestreepten mantel van onze afbeelding, een Parijsch model van Lucile Paray, wordt de garneering gevormd door de beige en bruin gestreepte wollen stof, een garneering, welke zeker wel zal worden nagevolgd. Kraag en manchetten van dezen mantel zijn van bruin bever, de ceintuur is van bruin leer.

De mantel onzer derde afbeelding, een model

van Worth, is van 'n meer gekleed genre. Deze mantel van 'n fantasie tissu „ribouldingue” heeft 'n tamelijk breede ceintuur en 'n zeer origineele halsafwerking in zwart astrakan.

Naast de practische herfstmantels hebben in de eerste plaats onze belangstelling de nieuwe hoeden voor den herfst. Natuurlijk zijn die hoeden klein — ze moeten immers bestand zijn tegen de stormen, waarop we in den herfsttijd gewoonlijk vergast worden. Er zijn kleine vilten modelletjes met dit nieuwe modesnuffje: ze hebben witte stippels.

Het Parijsche hoedje van onze afbeelding, een creatie van Marthe Rivière, is uitgevoerd in groen fluweel met zijden moesjes.

afstekende stof wezen. Men heeft er dan alleen maar voor te zorgen, dat diezelfde afstekende stof ook nog voor een ander onderdeel van de japon wordt aangewend.

Dat kan 'n ceintuur wezen of desnoods enkel maar 'n paar manchetten; dit is voldoende voor het vormen van 'n geheel.

'n Paar wijde vleugelmouwen kunnen ook reeds het effect van 'n kleine cape maken.

Door een dezer toevoegsels kan 'n japon met weinig moeite worden omgetooverd in 'n wandeltoilet, dat juist in den nazomer goede diensten zal kunnen bewijzen.

PAULA DEROSE.

DE GEBREIDE JUMPER MET POFMOUWTJES

uit ons nummer van 7 Juli schijnt nogal in den smaak te zijn gevallen.

Dames, die het model voor 'n grootere maat willen breien, kunnen precies berekenen hoeveel steken daarvoor meer zijn op te zetten en hoeveel toeren meer te breien, wanneer ze eerst 'n proeflapje breien, dat goed uitstrijken en dan uitmeten hoeveel steken en toeren daarvan op 1 c.M. komen. Op dien maatstaf kan men dan iedere gewenschte grootte verkrijgen. Men houde er dan echter rekening mee, dat het patroon bestaat uit 6 steken. Het aantal op te zetten steken moet dus altijd deelbaar zijn door 6, wanneer men er 2 aftrekt — daar de 1ste en de laatste st. van de naald rechts gebreid worden.

Eén onzer lezeressen, mevr. J. T. te 's Gravenhage, meent, dat er 'n fout moet schuilen in de beschrijving; ik heb daarin echter geen fout kunnen ontdekken. Waarschijnlijk is 'n kleine vergissing bij het breien de oorzaak van het niet uitkomen der steken bij mevr. T.

THÉRÈSE.

Herfstmantel van bruin met beige gestreepte stof, met bever kraag en manchetten en bruin leeren ceintuur.

Maar eer we aan die herfstmantels en -hoeden toe zijn, kunnen we nog genoeg beleven van al die kleine capes en pelerines, die vooral in den nazomer onze garderobe zoo prettig kunnen aanvullen. Er is haast niets zoo practisch voor het moderniseeren van 'n japon als de een of andere pelerine — soms hoeft het ook maar 'n kraag te wezen.

Heeft men van de japon zelf nog 'n lapje over, dan kan dat er prachtig voor benut worden, maar 'n pelerine kan ook van

Een nieuwe Parijsche creatie met 'n aparte halsgarneering van zwart astrakan.

Het Meisje en de Miljoenen

DOOR PATRICIA WENTWORTH

De Hollandsche Bibliotheek heeft de uitstekende reputatie, welke zij onder ons lezerspubliek bezit, weer 'ns versterkt door de uitgave van dezen interessanten en afwisselenden roman. Patricia Wentworth is een veelzijdig schrijfster, wier boeken door miljoenen in Amerika en Engeland gelezen worden. „Het Meisje en de Miljoenen” behoort tot haar grootste successen; ondanks den hoogen kostprijs in deze landen van bijna 5 gulden per exemplaar had het een enormen verkoop. De Hollandsche Bibliotheek biedt U dit werk in Hollandsche vertaling, keurig uitgevoerd, aan voor 17½ cent in gewonen band met gekleurde omslag en in luxe-verzorging tegen 70 cent. Wij kunnen niet nalaten U iets van deze mooie vertelling te verklappen. Charles Moray, een jong Engelschman, keert na een oponthoud van vier jaren in het buitenland naar Londen terug en woont in zijn eigen huis een zonderlinge ontmoeting bij van een bende samenzweersdigers. Hij ontdekt dat zijn vroegere verloofde in handen van deze misdadigers geraakt is en gedwongen wordt hen in hun gevaarlijke ondernemingen te steunen. Een poging om een rijk meisje te ontvoeren en haar met een der bende-leden te laten trouwen met het doel zich van haar geld meester te maken, leidt tot de ontmaskering der samenzweersdigers. Er gebeurt nog veel meer in dezen prachtige roman... helaas is de plaatsruimte beperkt en kunnen wij U in deze aankondiging niet meer vertellen. Wij raden U aan een exemplaar van onze bezorgers, agenten of bureaux te koop: U zult stellig niet in Uw verwachtingen teleurgesteld worden.

Charles Moray gluurde door het gat in den wand en zag iets, dat hem geweldig verbaasde. De kamer aan den anderen kant was half in het donker en overigens schaars verlicht. Er stond een lamp met een scheefgetrokken kap op het rozenhouten speeltafeltje, waarop eertijds de portretten-albums van zijn moeder lagen. De lamp stond op het dikste album, met de groenzijden lampekap zóó gezet, dat al het licht op de deur moest vallen.

Er zaten twee mannen bij de tafel. Een hunner had zijn rug gekeerd naar Charles, die daarom niets anders kon zien dan een zwarte overjas met een vilthoed. De andere man zat in de schaduw tegenover hem. Charles, die onder het turen hoe langer hoe nieuwsgieriger werd, zag niets anders dan een wit overhemd, dat als 't ware door 'n soort lossen, zwarten mantel aan weerszijden was afgezet. Boven dat overhemd was verder niets dan een donkere vlek, vormeloos en zonder eenige lijn. Natuurlijk moest die man 'n hoofd hebben; maar even zeker scheen hij géén gezicht te bezitten. Hoe diep de schaduw ook was, men zou toch de scheidslijn moeten zien, waar het haar boven't voorhoofd begint, en tenminste den omtrek der wangen.

Charles haalde diep adem. De man scheen heelmaal geen haar of wangen te hebben. Hij bestond eenvoudig uit het front van een wit overhemd met een mantel en een grijsachtige vlek, waaraan noch vorm, noch wezenstrekken te bekennen waren.

't Was ongewoon spookachtig. En terwijl hij 'n prikkelend gevoel bij de nekhaartjes gewaar werd, sprak de man, die met zijn rug naar hem toe zat:

„Hier is Zesentwintig, baas.”

Het Grijs Masker knikte.

„Zal ik haar binnenlaten?”

Dat „haar” bracht oogenblikkelijk Charles met z'n oog terug naar 't kijkgaatje. Dat „zal ik haar binnenlaten?” prikkelde zijn nieuwsgierigheid.

Het geluid van de deur, die openging, trof hem. De man met zijn blauw serge-colbert en de khakidas kwam weer in 't gezicht. En onmiddellijk daarna passeerde hem 'n gedaante met een rechten, zwarten rug, met een zwarte muts op, waarover iets als 'n lange zwarte voile, die om de muts heen gebonden was, met twee einden op den rug hing.

Charles had plotseling zóó'n geweldigen schok gekregen, dat hij niets meer in de kamer aan den anderen kant kon zien. Hij zag, zonder te zien; hij hoorde spreken, en had toch geen begrip wát hij hoorde. Hij stond op het punt om voorover te vallen; alleen zijn mechanisch uitgestoken hand verhoedde dat. De hand had de paneelen aangeraakt, waartegen de kleeren van zijn moeder plachten te hangen. En zoo, zachtjes tegen het houtwerk steunend, staarde hij met alle macht naar dien rechten, zwarten rug van no. Zesentwintig. Tezelfdertijd bonsde het in zijn hersenen en zei hij telkens weer tot zichzelf, dat dit niet was, dat dit onmogelijk kón zijn — Margaretha Langton.

Met haar rug stond de gedaante naar hem toe. Zij stond nu vóór de tafel. Het lamplicht kon haar gezicht niet bereiken, want haar hoofd stak daarboven uit. Maar Charles hoefde dat gezicht niet te zien, noch eenig daarop schijnend licht, om zeker te zijn, dat 't Margaretha was, die hier stond en niemand anders. Haar handen, ja, die waren nu belicht. Ze droegen geen handschoenen. Ze legden een pakje papieren op de tafel, papieren, die er uitzagen als brieven.

Charles keek naar de meisjes handen, die hem beter bekend waren dan de hem toch zoo goed bekende voorwerpen in de kamer van zijn moeder. Hij keek weer geboeid naar Margaretha's handen. Altijd toch had hij gedacht, dat 't de sierlijkste meisjes handen waren, die hij ooit gezien had — niet klein of teer, maar sterke, witte handen, prachtig gevormd, koel en uiterst ontvankelijk voor elke aanraking. Deze handen waren zonder eenig sieraad. Hij was er bijna zeker van geweest, dat Margaretha nu al getrouwd zou zijn; maar er was geen trouwring te zien aan den vinger, welke eens zijn vierkanten smaragd op den verloovingsring gedragen had.

Hij werd zich bewust, dat Margaretha sprak; maar met zoo'n zachte stem, dat de klank ervan nauwelijks tot hem doordrong. En de woorden bleven heelmaal onverstaanbaar. Terwijl zij zoo sprak, rustten haar handen op den hoek van de tafel; en dan, opeens, met een onverwacht rassche beweging, draaide zij zich om en kwam door den lichtstraal heen naar de deur, die zich opende om haar door te laten. Het licht scheen op haar rug; de voile, met de wapperende einden van achteren, bedekte haar gezicht. Zij liep nog met haar ouden fieren stap en licht-schokkende schouders — hetgeen hij allemaal zoo goed kende. Maar haar hoofd hield ze rechtop, terwijl ze naar buiten ging. Achter haar werd de deur gesloten.

Charles haalde diep adem; haar gelaat had hij niet kunnen zien....

HOOFDSTUK III.

Dus Margaretha was dáár geweest en weer heen-gegaan — zij, Mar-ga-re-tha! Zóó! Daardoor kon er geen sprake meer zijn, naar de politie te telefooneeren. Groote goedheid — neen, inderdaad, géén sprake!

Hij moest een opkomenden zenuwlach krampachtig bedwingen. Had hij 't niet gezegd, dat het interessant zou zijn, Margaretha wéér te zien? — Ah, ja, interessant!

„Wat drommels...!” bromde Charles in zichzelf.

Zeker, vrij interessant — jawel! Eigenlijk een beetje ál te interessant, als hij en Margaretha elkander dan weer op het bureau van den commissaris van politie zouden weerzien. O, een sensationele en romantische scène, zeker! „Herkent u deze vrouw?” — „Jawel, bijna was ik eens haar man geworden...” Hij kon zich de sensatie-koppen, dwars over de héele breedte van het avondblad, levendig indenken: „Gescheiden Verloofden ontmoeten elkaar weer op het Politiebureau” — „Verlaten Minnaar-ontdekkingsreiziger en de Zoekgeraakte Bruid.” — „Wordt de Vrouw Misdadiger?” Neen, van politie kon geen sprake zijn....

Het noemen van een naam boeide plotseling opnieuw zijn aandacht.

„Margot...” De man, die met zijn rug naar hem toe aan de tafel zat, bleek dien naam te hebben uitgesproken.

Charles was een en al oor. 'n Oogenblik had hij zelfs verwacht, dat de spreker „Margaretha” zou zeggen. Opeens hoorde hij diens stem opnieuw: „Tweeëndertig begint kwaad te worden.”

Het Grijs Masker maakte een gebaar met zijn zachtgehandschoende handen. 't Gebaar beteken- de klaarblijkelijk, dat Tweeëndertig en zijn eventuele protesten van nul en geener waarde waren. „En toch maakt hij zich kwaad.”

Nu sprak het Grijs Masker; de gewoonlijk zachte stem was thans sarcastisch scherp geworden.

„Kan een kwal kwaad worden? Waar gaat het om?”

De man met zijn rug naar Charles haalde de schouders op.

„Hij zegt, dat tien percent de moeite en het risico niet waard zijn.”

„Wat voor risico? Hij krijgt zijn centen op volkomen wettige wijze.”

„En hij zegt, dat hij méér dan tien percent zou moeten hebben — en dat hij het meisje ook niet trouwen wil — hij zegt dat ze 'm eerder kunnen ophangen, voor hij haar trouwt.”

Het Grijs Masker boog zich 'n weinig voorover.

„Hoor 'ns, opgehangen zal hij niet worden, als hij niet doet, wat hem bevolen wordt, maar dan zal hij zonder meer zijn zeven jaren gaan uittienen! Vertel hem dát maar.”

Met een krabbelde de spreker iets op 'n stukje papier, hetwelk hij den ander toeduwde. „Dáár, geef hem dit.” En dan vervolgde hij: „Als hij niet meer voorliefde heeft voor zijn vrijheid, tien percent en een aardige vrouw, dan voor zeven jaren dwangarbeid — nou, dan kan hij dadelijk z'n zeven jaren krijgen. Maar 't zal hem niet smaken.”

De ander had het papiertje opgenomen.

„Hij zegt nog, dat hij niet begrijpt, waarom hij dat meisje zou moeten trouwen. 'k Heb hem beloofd, zijn grieven aan je over te brengen. En waarom zou hij 't doen?”

„Om voor haar te zorgen — uit te kijken — haar, en ook haar vrienden, koest te houden.”

Weer sprak de ander, nu gejaagd: „Dus je denkt toch, dat er een trouwbewijs is?”

„Ik neem geen risico. Zeg Tweeëndertig, dat hij van den brief gebruik maken moet, zooals we afgesproken hebben.”

„Dus denk je tòch...”

Er kwam geen antwoord. De ander sprak: „Op Somerset House is er niets te vinden. Is dat nu niet genoeg voor je?”

„Heelemaal genoeg, neen. Niet iedereen trouwt immers in zijn parochiekerk of op een bureau van den Burgerlijken Stand. Niet iedereen zelfs trouwt in Engeland.”

Het Grijs Masker trok de lampekap recht, zoodat de lichtbundel niet langer op de deur viel.

„Indien Veertig daarginder niet doof was, dan zou hij die vraag kunnen beantwoorden.”

„Misschien. Veertig zegt, dat hij over het dek van het jacht op en neer placht te wandelen. Dan praatte hij graag voor zichzelf, overluide. Misschien zei hij dan wel wat bizonders; wellicht had hij 't dan over zaken, waarover hij niet overluide zou gesproken hebben, als hij niet had geweten, dat Veertig er niets wijzer door werd. Ten slotte sloeg hij per ongeluk overboord; en daardoor is ook niemand onzer er eenigszins wijzer door geworden. 't Is jammer, dat Veertig nooit lippen geleerd heeft.”

Met een hief hij zijn hand op en gaf er 'n teeken mee. Want Veertig deed hier dienst als deurwachter. Hij was stokdoof, hetgeen ontegenzeggelijk zijn nut hebben kon, maar overigens toch ook lastig was.

Plotseling ging 't licht uit. Langzaam was de deur opengedaan, terwijl het Grijs Masker zijn hand naar het knopje van de lamp had uitgestrekt. Nu was de kamer donker, met nog een enkelen glimp van groenachtige duisternis, welke onmiddellijk verging in volkomen donkerte.

Charles stond op. Hij was zoowaar stijf geworden van zijn kijkgaatje in de kast. Zonder enig gerucht ging hij terug naar de kamer van zijn moeder; alvorens zijn hand aan den deurknop te leggen, stond hij 'n oogenblikje te luisteren. Alles was doodstil.... Hoe graag zou hij die mannen nu achterna gehold zijn, om ze misschien nog boven aan de trap in te halen en ze daar met een knock-out naar beneden te gooien. Dat zou 'n erg prettig werkje kunnen worden. Denk eens even: Veertig, die met heel het gewicht van zijn reusachtig lichaam kwam neerbonzen op de twee andere slachtoffers, daar beneden.

Die Margaretha toch!... Was zij nu maar niet plotseling opgedoken in de hemel weet wat voor 'n smerige, misdadige samenzwering, dan zou hij inderdaad een prettig karweitje te doen gehad hebben. Nu echter moest hij, integendeel, het zaakje maar lijdelijk blijven aanzien, moest hij op zijn teenen, en dat nota bene in zijn eigen huis, achter 'n troepje deugnieten aansluipen.

Onhoorbaar loopend, bereikte Charles de trap en keek naar beneden in de vestibule. Daar be-woog zich iets in het flauwe schijnsel; er werd een licht aangedraaid. En Lattery, de huisbewaarder, kwam al fluitende door de verlichte hal.

Charles daalde als een lawine de trappen af, wat op den man het effect van een ontplofende helse machine veroorzaakte.

JENNY

EEN ENGEL ONDER OORLOGSWRAKKEN door NORMA PATTERSON

Eén voor één zeefden de woorden door den droom, die haar bevangen hield, haar bewustzijn binnen. Nog altijd kwam de muziek naar buiten van die afgrijselijke gramfoon met dat afgezaagde, hinderlijke deuntje — maar vandaag had ook dit iets prettigs. Het gonzen van een motor, ergens op den grooten weg, klonk zingend op naar het overdekte balkonnetje. Het zachte gefluister van het klimop ging over de oude muren.

„Luister je, Jenny?”

Met een schuldig gevoel riep zij haar aandacht terug.

„Ja zeker, Peter. Je wou me iets zeggen, dat je al lang op je hart had.”

En zij ging op de bank zitten, en wendde haar ernstig oplettende gezichtje naar hem toe, en wachtte in argelooze onschuld.

Er kwam een glans over Peter's gezicht — een somber gezicht was het, te oud voor zijn jaren — maar nu straalde het door het ontzaglijk gewicht van dit oogenblik. Hij keek Jenny aan, en hij verdrong in de diepten van die klare oogen. Zijn eigen oogen werden plotseling nat, en hij bedekte de hare met een groote, verlegen hand. Wat een weer, en wat een omgeving voor zijn liefdesverklaring, na al die gespannen maanden van honger en onzekerheid, hoop en wanhoop.

„Ik — ik hou van je, Jenny. Wil je — met me trouwen?”

„Máár, Peter!”

De woorden ontsnapten Jenny, door haar verschrikte verbazing.

Met één veeg was het geluk weg van Peter's gezicht. Na een paar seconden van verslagenheid zei hij langzaam:

„Ik dacht, dat je 't begrepen had. Ik dacht, dat je...”

Dus dat was 't niet geweest.... Haar zachte teederheid, haar kleine innigheidjes, haar sympathie en al dat hartelijke begrijpen — het was niets anders van haar geweest dan vriendelijkheid tegen een verminkten soldaat — niets anders dan medelijden.

„Enfin, hindert niet....” Peter hield zijn hand omhoog, om zijn gezicht te beschutten tegen haar blik. Hij kon op 't oogenblik niet hebben, dat zij het zag.

Zij keek naar hem met een woest, pijnlijk verdriet. Wat moest zij doen? Haar hand klemde zich tegen haar hart, dat met de vleugels sloeg tegen de tralies van zijn gevangenis. Want Jenny's hart zat gevangen. En hiër had zij het verloren — hier, in No. 80. Zij wou alles, wat zij bezat, aan haar jongens geven, maar over haar hart kon zij niet meer beschikken.

Zij sprak, en zij koos haar woorden voorzichtig, omdat zij tegelijk bewogen werd door haar medelijden en door haar trouw aan eigen innerlijkheid.

„Hoor eens, Peter, weet je wel zeker.... Komt 't niet alleen maar door heimwee en — door dat heerlijke voorjaarsweer?”

Zij bleef naar hem kijken, wanhopig hopen.

Er waren andere jongens geweest, die zich ook wel eens zooiets verbeeld hadden. Maar Jenny had er slag van, om 't hun kalm schertsend uit 't hoofd te werken. Zij kon het zich zoo volkomen begrijpen. Zij waren niet echt verliefd op haar. 't Was niets dan eenzaamheid, en 't verlangen, om de hand van een vrouw te voelen. Maar zij hadden toch gedacht, dat zij verliefd waren, en dat was een poosje lang precies even onaangenaam.

„O, Jenny....” Nog steeds verborg hij zijn gezicht voor haar.

Dat was geen eenzaamheid....

Een tijdje zaten zij heel stil, en de vogel bleef maar cirkelen, en de zonnestralen speelden op den muur, en lage witte wolken streken langs de heuvels, en lieten er iets wazigs op achter. Maar voor Jenny was het, alsof er door de heldere lucht een bliksemstraal was komen schieten, om haar te verslaan. Peter hield van haar. En Jenny wist bij ondervinding, dat niets zoo ontzettend is als liefde.

„Mijn hart heeft naar je gesnakt, Jenny, van den eersten dag af, dat je hier was. Ik had een helsche pijn, en toen deed ik mijn oogen open, en toen stond jij bij mijn bed, over me heen gebogen. En door iets in je oogen, en door de aanraking van je hand, was het gedonder van de kanonnen, dat ik maar niet kon vergeten, ineens weg — 't afschuwelijke gevoel, dat ik er aldoor van gehad had, ging hoe langer hoe verder weg. Toen ben ik gaan begrijpen, waarom ik dat allemaal had moeten doormaken. 't Heeft me bij jou gebracht. En toen was ik blij. Ik was overal blij om. Ik deed mijn oogen dicht, en ik voelde, dat ik slapen kon. Ik was thuis. Thuis bij jou, Jenny.”

Zij probeerde iets te zeggen, maar de lucht bleef ergens steken, toen ze door haar keel ging, en er kwam niets dan een snikje. En Jenny, wier taak het was, anderen te troosten, liet haar hoofd neerzinken tegen den rug van Peter's hand. Zoo iets.... terwijl ze zich net zoo gelukkig voelde.

„Jenny, als ik je beleedigd heb.... als je je er zorg over maakt....” (Wat moet ik toch tegen hem zeggen? Hoe kan ik 't hem aan 't verstand brengen?) „O nee, nee Peter. Alleen.... 't leven is zoo.... vreemd.... 't kan je zoo grijpen....”

„Had je — 't niet gezien, Jenny? Ik heb mijn uiterste best gedaan, om 't niet te laten blijken, maar ik wist niet meer, hoe ik.... Heb je niets gemerkt?”

„Och, wat zal ik zeggen, Peter.... er waren er meer.... maar 't was echt niets dan 'n soort heimwee, al begrepen ze dat toen niet. Ze hadden behoefte aan iemand, en ik was toevallig hier. In 't begin, toen ik pas hier kwam, heb ik een soort contract met mezelf gesloten; ik moet altijd goed begrijpen, dat 't niets persoonlijks is — alleen maar 't verlangen van een man naar vrouwelijke teederheid. Dus toen ik die stijve witte uniform aantrok, heb ik óók een stijve witte uniform over mijn hart heen getrokken” (dit was natuurlijk niet heelemaal waar), „en ik ging mijn gang maar, als verpleegster, en toen liep 't allemaal best, voor iedereen.”

„Bij mij was 't geen heimwee, Jenny.”

„Nee....”

„Van dien dag af is iedere ademhaling van me voor jou geweest. Met iederen klopp van mijn hart zei ik „Jenny”. Maar ik heb mezelf verboden, om te spreken. Ik dacht: „Ik kan haar geen stuk wrak presenteren. Ik moet eerst beter worden. Ik moet 't er bovenop halen. Dat kan ik.” En dat is 't keerpunt voor me geweest, Jenny. Toen ben ik weer vooruit beginnen te gaan. Ik kwam iederen keer maar een millimetertje verder, maar ik heb volgehouden, met mijn tanden op elkaar. En ik dacht: Ik moet 't haar nog niet zeggen; pas als ik 't zeker weet.” Hij keek haar aan met een blik van zoo groote verrukking, dat het zonlicht er bleek bij werd. „Jenny, 't gaat reusachtig goed met me. Hebben ze me gisteren gezegd. Nog een maandje, dan ga ik naar 8 — de zaal van de Tippelaars!” O, wat was het gróót, dat nieuws!

„Peter!” Haar oogen glinsterden van de tranen.

Hij sloeg zijn beide handen over de hare. „Wie weet, met Augustus....” Hij aarzelde, hoopte maar, dat ze de rest wel begrijpen zou. „Met Augustus.... Jenny, zou je dan misschien....”

(Wat moet ik doen?) „Ik weet 't niet, Peter. Ik.... 't overvalt me zoo.”

„Als je eens wist, hoe gek dat klinkt, dat je dat zegt, Jenny — omdat ik er al zoo'n tijd op geleefd heb, iedere minuut van den dag en den nacht. Ik heb o zoo dikwijls mijn oogen dicht moeten doen, om je niet te laten zien, wat ik er niet meer uit kon houden. Weet je nog wel dien keer, dat we daar voor 't raam hebben gezeten, binnen, toen de zon onderging, en toen ik verteld heb over mijn huis en over den boomgaard?” Hij sprak met jongensachtige opwinding.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Het weesje Jenny Guest wordt buiten door haar tante opgevoed. Deze komt bij een brand om het leven en het jonge meisje trekt alleen naar de stad. Daar wordt zij ontroerd door het zien van een oorlogsinvalide en zij herinnert zich een droom uit vroeger jaren, waarin duizenden verminkte soldaten voorbij schreden. Zij slaagt er in haar opleiding tot verpleegster te voltooien en wordt aangesteld in het veteranenhospitaal, waar Dr. Huffy directeur is. Jenny maakt kennis met hem, met de hoofdverpleegster, met Amos, den hospitaalsoldaat, en met haar zaal 17. Zij gaat spoedig geheel in haar moeilijke taak op. De verminkten bewonderen en vereeren haar. Jenny maakt plannen om de Kerstdagen voor de soldaten zoo aangenaam mogelijk te doen zijn. De vrouw van een der verpleegden, Windy, die naar hem toe zou komen, verongelukt, terwijl zij, in strijd met haar belofte, op weg was naar een feest. Jenny weet de redactie van een der groote kranten over te halen het bericht niet op te nemen, zoodat Windy gelooft, dat zijn vrouw is verongelukt op weg naar het hospitaal.

„Dat weet ik nog,” zei ze zacht.

„En dien keer, dat we 't over schepen hadden? Over reizen? En waar je al geweest was, en waar je graag heen zou willen? Weet je 't nog? Nou, toen heb ik 't ook al gezegd.” Het was voor Peter allemaal al geschiedenis, en hij nam Jenny mee terug over den weg van tijd, dien zij samen hadden afgelegd (zonder dat Jenny het wist), en hij wees haar al de mijlpalen, en de punten van oponthoud, die belangrijk waren geworden, en de ruwe zijpaden, die zij gemeenden hadden. En nu waren zij samen op den top van den berg terecht gekomen, dat wil zeggen, als Jenny....

En voortdurend glimlachte Jenny en zij luisterde — met een dood hart. Als zij hem afwees — wat dan? Maar een mensch moet toch oprecht zijn. Wat kon je doen in zoo'n geval?

„Ik sta er nogal goed voor, Jenny. Ik heb 't huis en aardig wat grond en nog wat op de bank ook. Van dien kant hoeven we ons geen zorg te maken. Wat denk je — als je een beetje aan 't idee gewend bent — zou ik in aanmerking komen? We hebben 't altijd prettig gehad samen, is 't niet zoo? O, Jenny, 't zou een paradijs zijn!”

Zijn blik op haar gezicht, met die angstige hoop.... zijn leven, letterlijk zijn leven hing af van haar antwoord.

„Ik zal er over denken, Peter. Je hoort 't nog wel.”

Jenny stond in de gang met dat vale licht en die kloosterachtige kaalheid, en zij steunde met haar hand tegen den muur, omdat de vloer op en neer ging, en gejaagde golven van leven op haar toejoegen en om haar heen braken; en dan vloeiden ze weer terug, en daar stond zij, klein opgewonden persoonsje, dat zich vastkleemde aan den muur.

Zij moest zien, dat zij vóórt kwam. Als er maar een pad lag voor haar voeten — als ze maar niet zoo blindelings hoefde voort te tobben door 't donker, nooit wetend, waar ze met den volgende stap terecht kwam.

Na een minuut van kracht-vergaren keerde zij zich om, ging een zijgang door en bleef voor een deur staan. Zij ging niet dadelijk naar binnen. Zij bleef staan, met haar hand aan den knop, en haalde diep adem, en trok haar schouders op. Toen ging Jenny naar binnen, luchtig en vlug.

De man, die op het bed lag, leek niet veel meer te zijn dan een tengere jongen. Op de gezichten van de meeste mannen stonden groeven van lijden en zorg, ontgoocheling en bitterheid. Maar de trekken van Windy hadden hun jongensachtige knapheid nog. Hij had iets over zich — een opgewekten moed, een onverwinnelijkheid van geest — dat niet te verwoesten was, en door geen tijd kon verslappen.

Vroeger kon Jenny nooit zijn deur openen, of hij keek vlug om met dat vonkje van gretige hoop, altijd zijn vrouw verwachtend. Nu stond er in Windy's oogen enkel kalme dankbaarheid voor Jenny en voor iedereen, die wat licht kwam brengen in de grauweheid der uren. Windy zag niet meer verwachtend uit naar de vrouw, die hij bemind had, maar het geloof in haar had hij niet verloren. Want de vrouw, die hem zoo schromelijk veronachtzaamd had, en die nu nooit meer kon komen, was iedereen dag aan zijn zijde. Nu kon hij droomen, en er was geen werkelijkheid, die hem van dien droom berooven kon.

„We krijgen vandaag een prachtige zons-ondergang, Windy,” zei Jenny opgewekt.

„Ja — ik heb nog nooit zoo'n mooien dag meegemaakt! En wat ruik ik in de lucht? Jasmijn? Seringen? Ik heb alle dingen liggen te bedenken, die in Mei bloeien.”

„Wacht,” zei Jenny — zij ging zitten en telde op haar vingers af: „de hyacinten bloeien, paarse en beige en rose en blauwe, en de tijloos — de gele riekt 't lekkerste — en de tulpen; die hebben geen geur, maar ze zijn zóó al mooi genoeg. Er zijn vier bakken voor de ramen, en een stuk of wat perkjes in den tuin. Maar in 't bosch is er nog veel meer, Windy — kornoelje en anemonen en boschviooltjes....”

„Ah — ja!”

Lente! De open plekken in 't bosch, met koele groene schaduwen, en spelende zonnestralen, die tusschen de bladeren door gefilterd komen, en in het water van een plas een recht, helder paadje maken; groote scholen dartelende voorntjes, en nu en dan een bedaard sprongetje van een zilveren vin, die opschiet in het zonlicht, schittert en dan weer weg is. Deze dag, zoo beangstigend mooi, opende kleine poortjes naar de lentes van het verleden, die zooveel vreugde beloofd hadden.

Hij wendde zijn oogen naar het raam en voltooide zijn gedachte luidop:

„Het roept allerlei dingen in je wakker.

Herinneringen aan vroegere jaren, die nu bijna niet echt meer schijnen.... 't is net, of je je een massa dingen alleen maar verbeeld hebt....”

Jenny bleef zwijgend zitten.

Maar haar stille sympathie ging naar hem uit, en Windy voelde die — hij voelde die altijd — en toen begon hij te praten tegen Jenny, zooals hij het tegen niemand anders kon — over het leven vóór den oorlog, over zijn blijde, zorgeloze verleden, over zijn studiejaren, en den tijd, dat hij haar had leeren kennen. Het was Mei geweest, en zij had een hoed met een violet lint op gehad, en een bosje viooltjes in haar hand; haar schoonheid had hem verblind — hij had letterlijk verstomd gestaan, als een pop.

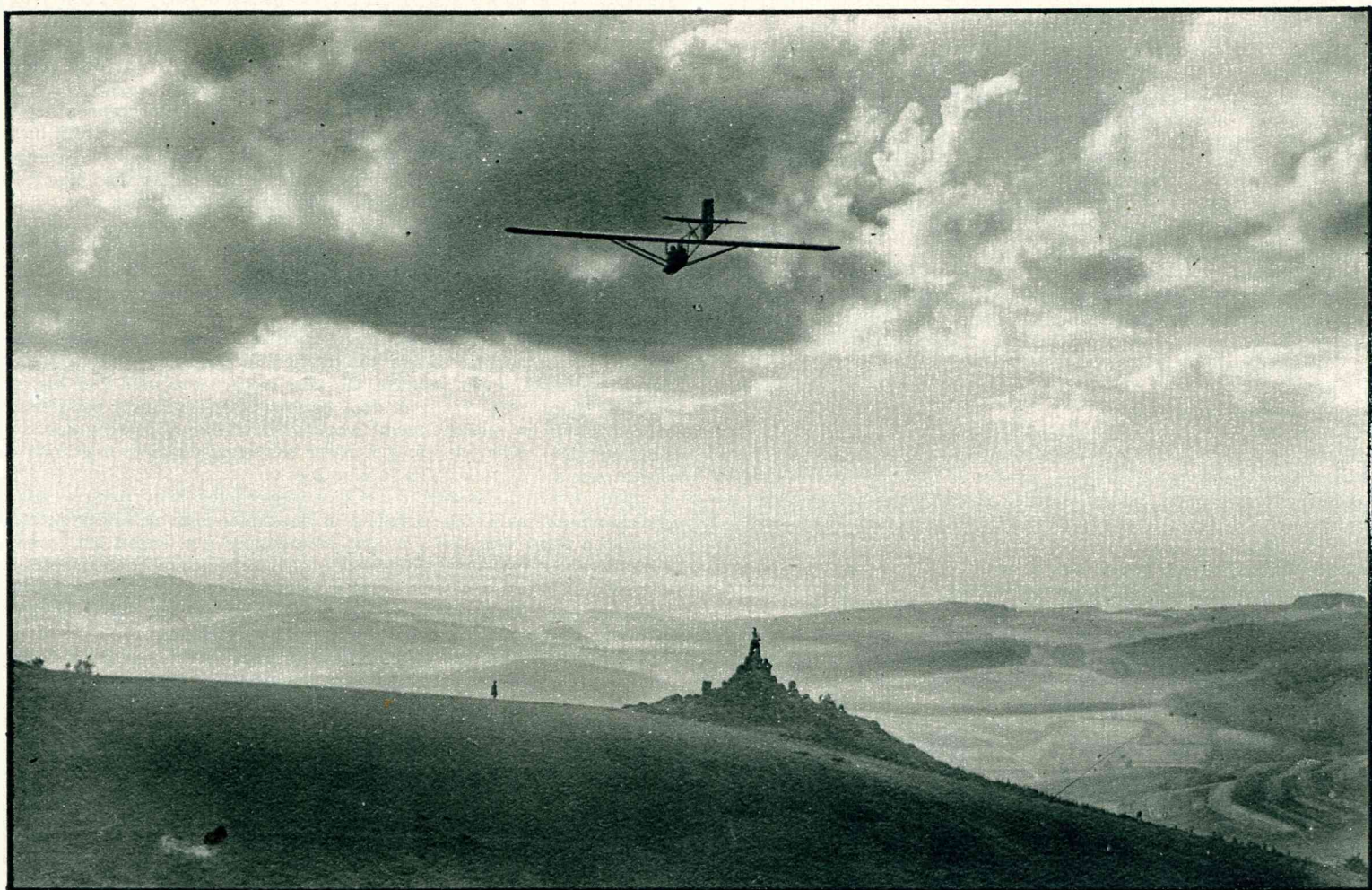
Terwijl Jenny luisterde, voelde zij in zich den wensch, die een beetje pijn deed, dat zij mooi mocht zijn; dat haar wenkbrauwen niet altijd zoo moe waren; dat zij die zindelijke lucht van water en zeep, die zij altijd bij zich had, eens kon verruilen voor een teer, behaaglijk Oostersch parfum. Als haar oogen maar een beetje besluierd en raadselachtig waren — niet zoo open en recht uit een simpel rond gezichtje keken; als zij maar kleeren van zachte, wazige, soepele zij aan kon hebben, in plaats van dat stugge stijve wit, dat je zoo lomp en grof maakte. Dit alles wenschte zij niet voor zichzelf, maar om de vreugde, die Windy er door hebben zou. Tegenover zoo iemand, zoo'n raadselachtig en terughoudend wezentje, zou hij zich weer net zoo blij en sterk kunnen voelen als vroeger. Maar een verpleegster is nog maar een soort schim van een vrouw — is 't niet zoo?

Hij zei altijd: „Dank je wel, dat je gekomen bent, Jenny.” Hij vertelde haar niet, dat haar aanwezigheid in de kamer hem de koude strakheid van de muren deed vergeten; of dat haar luisterende oogen het leven — zelfs zoo'n leven — toch weer de moeite waard maakten. Hij vertelde haar niet, dat hij zich altijd een stuk minder ongelukkig voelde, als zij er geweest was. Hij keek haar alleen maar aan en zei: „Dank je wel, dat je gekomen bent, Jenny.” En Jenny nam het op als dankbaarheid.

Om zeven uur was Jenny vrij van dienst. Dan gooide zij haar muts in een hoek en ging met haar vingers door haar vrijgekomen krullen. Ze was

Start voor de glijvlucht: een tafereel aan het prachtige Oostzeestrand van de Kurische Nehrung.

Een glijvlucht boven de Wasserkuppe in het Middelduitsche Rhöngengebiete.

van plan, naar de stad te gaan, en een film te gaan kijken. Had ze nodig. Een echte dolle klucht, waarin de menschen over elkaar heen rollen en midden in een grooten pudding gaan zitten — onmogelijke, bespottelijke dingen, dat je je zijden vast moest houden van 't lachen. Dan zou zij tusschen een massa gewone menschen in zitten, elegante vrouwen en goedgekleede mannen, die alleen voor hun plezier leefden, en zoo iemand zou zij dan óók zijn — dat korte uurtje.

Maar 't was vanavond niet in orde op de zaal. Ten eerste had Bill order gekregen, om te verhuizen. Bill, het leven en de wanhoop van de zaal — Bill met z'n grooten mond en zijn hoekige onbehouwenheid. Er was met Bill geen land te bezeilen. Je dacht al, dat je hem 'n heel eindje op weg had, om beter te worden — en dan schoot hij ineens weer tusschen je vingers uit. Ze hadden hem gezegd, dat hij er nog lang niet bovenop was. Maar Bill leefde in 't hospitaal precies zoo, als hij door de bosschen gestapt had, en hooge boomen omgekapt.... de levensvonk van kracht en energie was sterk in hem. En nu brachten ze Bill naar zaal 10.

Ze wisten allemaal, wat dat beteekende. Van zaal 10 was er nog nooit iemand teruggekomen.

De officier van dienst had 't Bill heel voorzichtig aan 't verstand gebracht.

„Je ligt daar rustiger, en dat heb je een poosje nodig, geloof ik. Er liggen daar minder patiënten ook, dus er kan veel beter op je gelet worden.”

„Wat 'n pretschopper!” schreeuwde Bill, toen hij weg was. „Hebben jullie 't gehoord? Die wil mij wat wijs maken! Maar ik zal jullie 'ns wat anders vertellen — ik lééf nog, als de wurmen 't laatste draadje van zijn apenpakke allang hebben opgevreten!”

„Als ze hem hier hadden gelaten, had hij ten minste nog 'n kâns gehad,” mompelde Frank, en hij keek strak naar den zolder. „Straks sleepen ze mij óók naar dat filiaal van 't kerkhof!”

„Ik zal ze tòch een strop laten halen, Jenny.”

„Ja — dat doen we!”

Maar toen zag ze, dat hij 't portret van zijn twee dochttertjes uit zijn binnenzak haalde, en er zich overheen boog.

Die stakker van een Nilson was weer aan 't huilen geslagen. Hij ging de borstwering van z'n loopgraaf weer over. De roode gloed van vuurpijlen in den nacht; het gebulder van de kanonnen.... de donkere zwermen menschen trokken weer langs hem heen.

„Jenny, zou je kunnen blijven? Hij is nogal erg. Ik weet wel, dat 't je vrije avond is, maar misschien kun je even met hem praten. Je hebt er zoo'n slag van, om hem kalm te krijgen.”

Later — zij had geen idee van tijd — was zij weer op haar kamertje. Doodop en zielstreurig, te moe om naar bed te gaan, liet zij zich voor het raam in een stoel vallen — de nasleep van een wereldoorlog drukte op haar ten-gere, gebogen schouders. De marteling, de onbenulligheid, de machteloze strijd, de hoop, die nergens toe leidde.

Buiten, in het donker, dreef de maan, en woelen er zacht stoeiende briesjes. Langs de lanen, onder het loof, liepen paartjes langzaam voort.

Daar wou Jenny niet naar kijken.

In de winkeltentjes, aan den overkant van het hospitaalplein, gingen de lichten uit. De gedachte kwam in haar op: „Er zijn genoeg manieren, om makkelijker en blijder te leven. Waarom ging zij niet weg, om zoo'n manier te zoeken?” Alleen maar een jong meisje zijn, jong, vroolijk, nergens om denken dan om lintjes en tintjes....

Maar er zijn dingen, die je niet ontloopen kunt. De tragedies in het hospitaal waren een deel van haar wezen geworden. Al was zij aan het andere einde der aarde — zij zou toch wakker schrikken midden in den nacht, en een roepstem hooren. Overal, waar de wind hoorbaar was, waar zoete muziek klonk, waar de lente terugkwam met pijnigende heerlijkheid, zou 't in haar boven komen, en zou haar hart breken — om Windy. Zou Windy haar ooit nodig hebben? Of zou hij genoeg hebben aan zijn droom? En al was dit waar — moest zij dan niet zorgen, dat zij er wàs, alleen om op te passen, niets terug vragend?

Aan Peter kon zij geen liefde geven; alleen vriendschap, en verstaan, en medelijden. Zij moest den moed zien te vinden, om hem dat te zeggen. En toen herinnerde zij zich zijn gezicht, met al dat gretige verlangen, en zij herinnerde zich ook, dat hij door pure wilskracht, in zijn eentje vechtend maand op maand, die groote overwinning behaald had, en zich teruggevochten naar de gezondheid — om harentwille. Wat moest het worden met hem, als ze hem afwees?

Jenny's tengere lichaam lag zich te wringen in den stoel, toen zij dit nieuwe kruis ontstaan zag. Windy en Peter. Windy.... Peter.... Wat was de nacht eindeloos lang. De sterren schoven van Oost naar West, terwijl Jenny worstelde met haar probleem. Eindelijk was de atmosfeer veranderd. De dageraad drenkte de aarde in een spookachtig licht. Er was een nieuwe dag begonnen.

Opeens wist Jenny het zeker: zij hield het geen dag meer uit. Niet één dag meer.

In de vroege sloop zij naar het bureau van dr. Huffy, en zij keek hem aan met dat gezichtje, dat vaal was van strijd.

„Hé, Jenny!” Wat was er nu weer? Zij kwam altijd bij hem met bespottelijke verzoeken voor de jongens, malle dingen, die op den duur toch door en door verstandig bleken te zijn. Maar hij verwachtte in de verste verte niet, wat er nu kwam.

„Ik wil weg.”

„Weg!”

Zij wrong haar handen in elkaar, zooals zij 't altijd deed, als haar iets te machtig werd.

„Ik wil echt weg. Ik moet weg. Probeer u 't me maar niet uit 't hoofd te praten, en laat alstublieft niemand er meer over praten. Want dan zou ik toegeven, en ik moet weg.” Er gloeide een vuur achter haar oogen. Hij wist hoe Jenny, gevoelig en edelmoedig, den last van al die gebroken levens in het hospitaal op zich genomen had. Hij wist, dat ze allemaal de lastige werkjes op Jenny afschoven — ze lieten haar maar kalm zichzelf aftobben, omdat ze nooit klaagde. Maar.... het hospitaal zonder haar!

„Enfin, zooals je wilt, Jenny. Je kunt met de maand ontslag krijgen.”

„Ontslag? Dat vraag ik niet. Ik ga weg!”

(Wordt vervolgd.)

RIJK WORDEN!!

1 Miljoen Fransche francs of 98.000 gulden, frcs. 500.000 of 49.000 gulden.
Verder nog 5 prijzen à frcs. 100.000, 10 à frcs. 50.000 enz., kunt U winnen reeds Vrijdag 1 September a.s. Tegen storting van slechts 3 gulden neemt U met een geheel lot reeds deel aan de trekking der loten Credit National 1919. Gegarandeerd door den Franschen Staat. Aan den gelukkigen winnaar wordt de geheele prijs uitbetaald die er op valt. 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.60, 5 stuks f 13.60. Trekkingslijsten worden drie dagen na de trekking gratis toegezonden. Zendt nog heden postwissel of Girostorting no. 135173 aan de Fa. J. Sanders, comm. in effecten, Hoogstraat 4, Den Haag, tel. 116587. Velen maakten wij reeds gelukkig. 1 September kan Uw dag zijn om den grooten prijs te winnen. Bestel nog heden!!

Showroom: Amsterdam, Overtroom 73

Jaren lang last van duizeligheid

Door slechte spijsvertering....
In drie weken totaal veranderd!

„Voordat ik Kruschen nam,“ schrijft een vrouw, „voelde ik mij steeds duizelig en opgeblazen door hardlijvigheid; ik werd er zoo zenuwachtig onder, dat 't minste of geringste me hinderde. Ik heb er geen woorden voor U te zeggen hoe blij ik ben, dat ik er toe besloot, een proef met Kruschen Salts te nemen. 18 Maanden lang heb ik het nu genomen. Ik zou het geen dag willen missen. Het is een prachtig middel voor ieder, die geleden heeft zooals ik. Ik voel me nu beter dan ooit tevoren. Nadat ik Kruschen Salts drie weken genomen had, was ik 't opgezette gevoel volkomen kwijt. Kruschen Salts verhindert ook de te sterke gewichtstoename, waar zooveel vrouwen op middelbaren leeftijd last van hebben. Men voelt zich er zoo gezond en frisch door.“
Mevr. J. M.
Kruschen Salts is als 't ware een natuurrecept om uw lichaam

Kruschen Salts

inwendig schoon te houden. Het verhindert, dat zich in uw inwendige organen afvalstoffen ophopen, die uw gezondheid benadeelen. Het zorgt ervoor, dat frisch bloed door uw lichaam stroomt en ge u gezond en levenslustig voelt als nooit tevoren.

Een abonnement voor weinig geld en dan nog een gratis verzekering op den koop toe.

Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken

hun overkomen in of buiten de uitoefening van hun beroep.

UITKEERINGEN:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 2000.-
bij dood	600.-
bij verlies van 1 hand, voet of oog	300.-
bij verlies van 1 duim of wijsvinger	60.-
bij verlies van een anderen vinger	30.-

Zie de Polis-voorwaarden.

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN

1x wasschen
7x licht
bepoederen

Dat is het wekelijksch program van de nieuwe haarverzorgingsmethode: eenmaal wasschen met Zwartkop Shampoo en "Haarglans" — en elken morgen licht bepoederen met Zwartkop Droogshampoo!

Dit haarverzorgingsmiddel van bijzondere samenstelling en werking, dat geen grijze waas achterlaat en voor elke haarkleur geschikt is, ontvet het haar en maakt het in een oogwenk vrij van stof, houdt het de geheele week mooi, welriekend en glanzend. Het gebruik is zeer eenvoudig: elken dag het haar, vóór het gebruikelijke borstelen 's morgens eenige malen met het praktische poederonsje licht bepoederen — daarna zorgvuldig uitborstelen en de ondulatie is als nieuw. De bekende achthoekige doos, toe-reikend voor 80 dagen kost slechts 65 cent.

ZWARTKOP DROOGSHAMPOON

dagelijks licht bepoederen: altijd goed verzorgd.

Zes nieuwe
Droste
bonbons!

Tegen zeer aantrekkelijken prijs: 35 en 40 cts. per ons, kunt U nu onderstaande nieuwe Droste-Bonbons verkrijgen:

PIKANT'S MAROCANA'S PÂTE FOURRÉE PALETS D'OR DROSTE'S TRUFFELS CARANGETTES

DROSTE

ALTIJD WELKOM!

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam“ à f 1.62* per drie maanden 1) of f 0.12* per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet a.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM“
N.Z. VOORBURGWAL 262

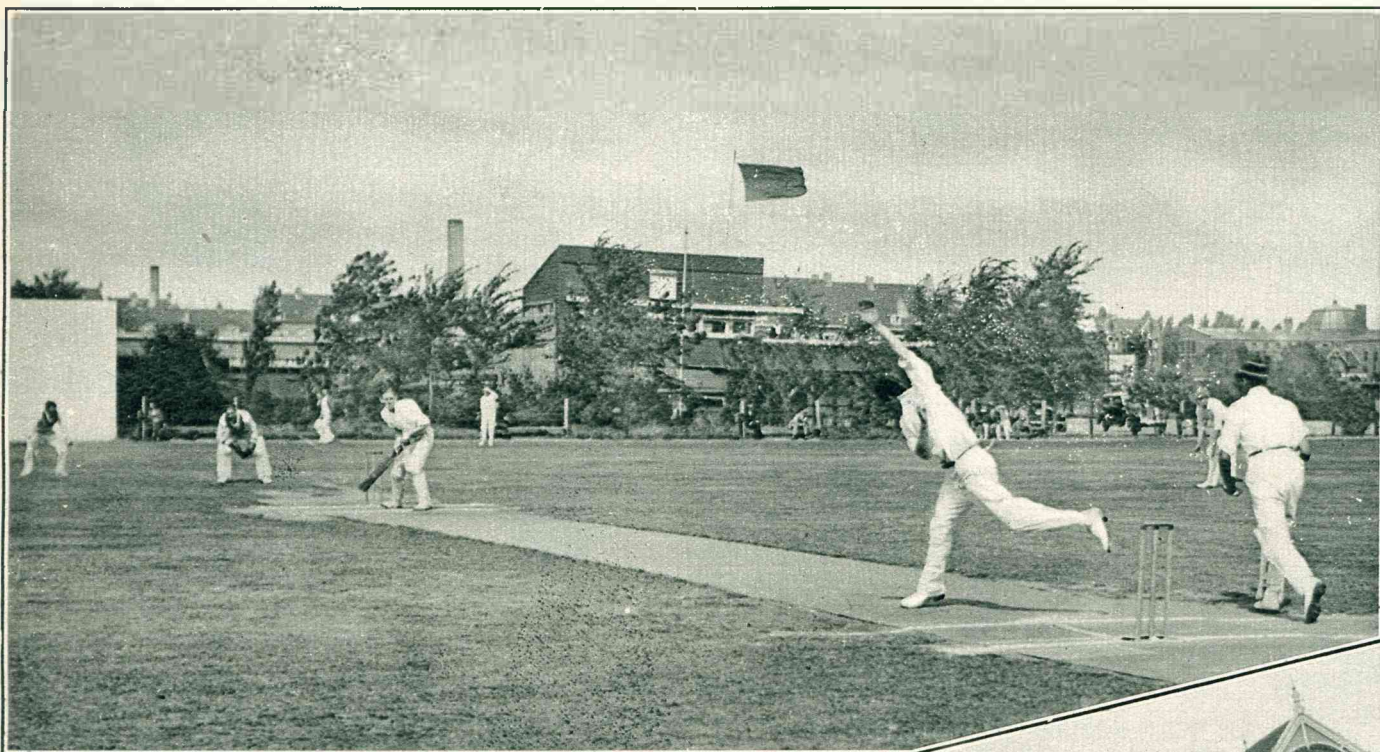
Clambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat:

GOEDECKE
Anusol

In roode doosjes met loodje.
Al het andere wijze men af.

Prijs per doos f 1.25 en f 2.—
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Een spannende cricketmatch tusschen V.R.A. en H.C.C. 2 gewonnen door de Hagenaars. Wittebol aan bat, op het bowlen van R. Schill.

andere ploeg heeft verpand. Er zal ten slotte nog veel meer gebeuren, doch wij willen u er slechts aan herinneren, dat het moment, waarnaar gij reeds weer maanden hebt verlangd, spoedig daar zal zijn.

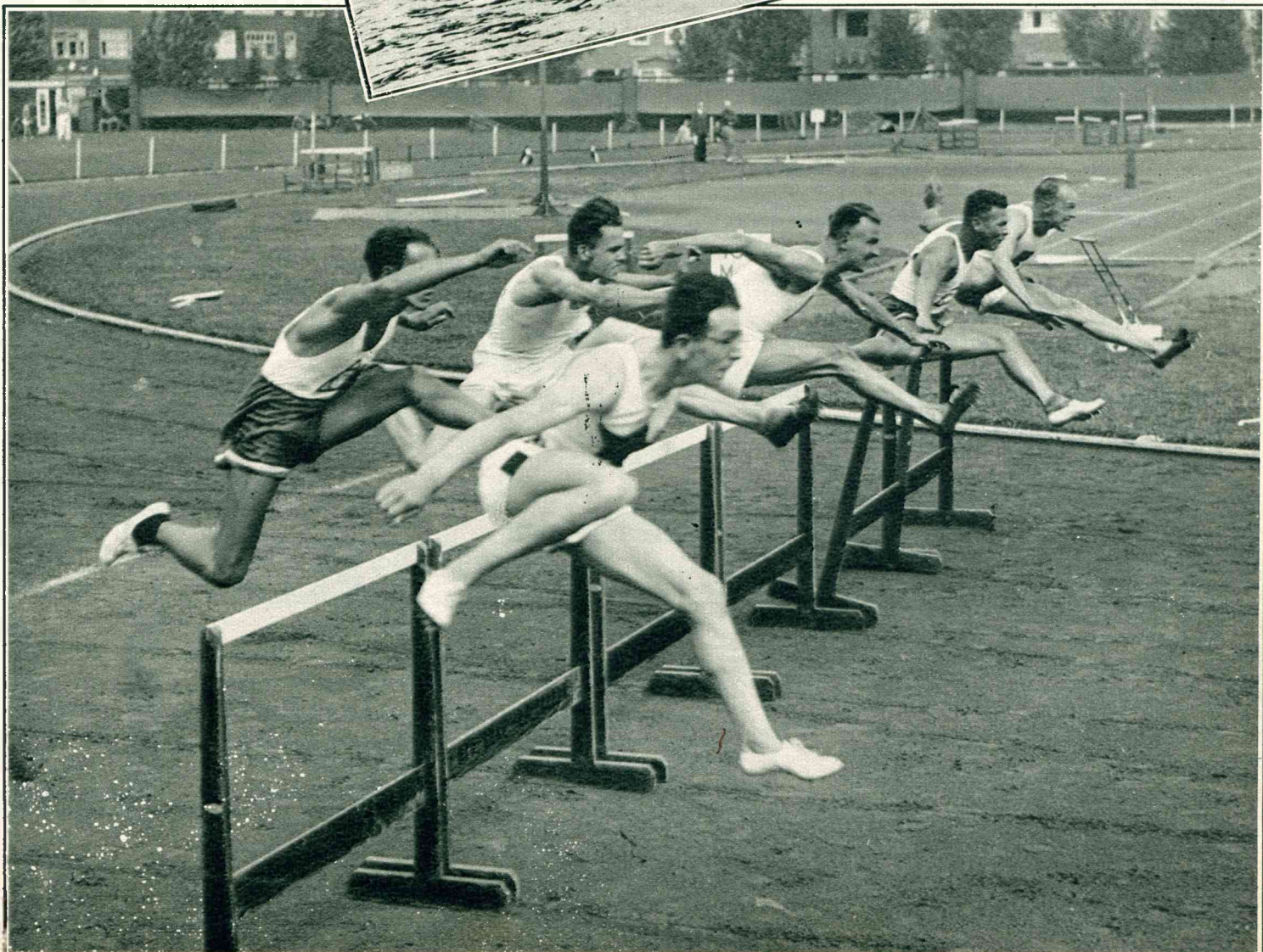
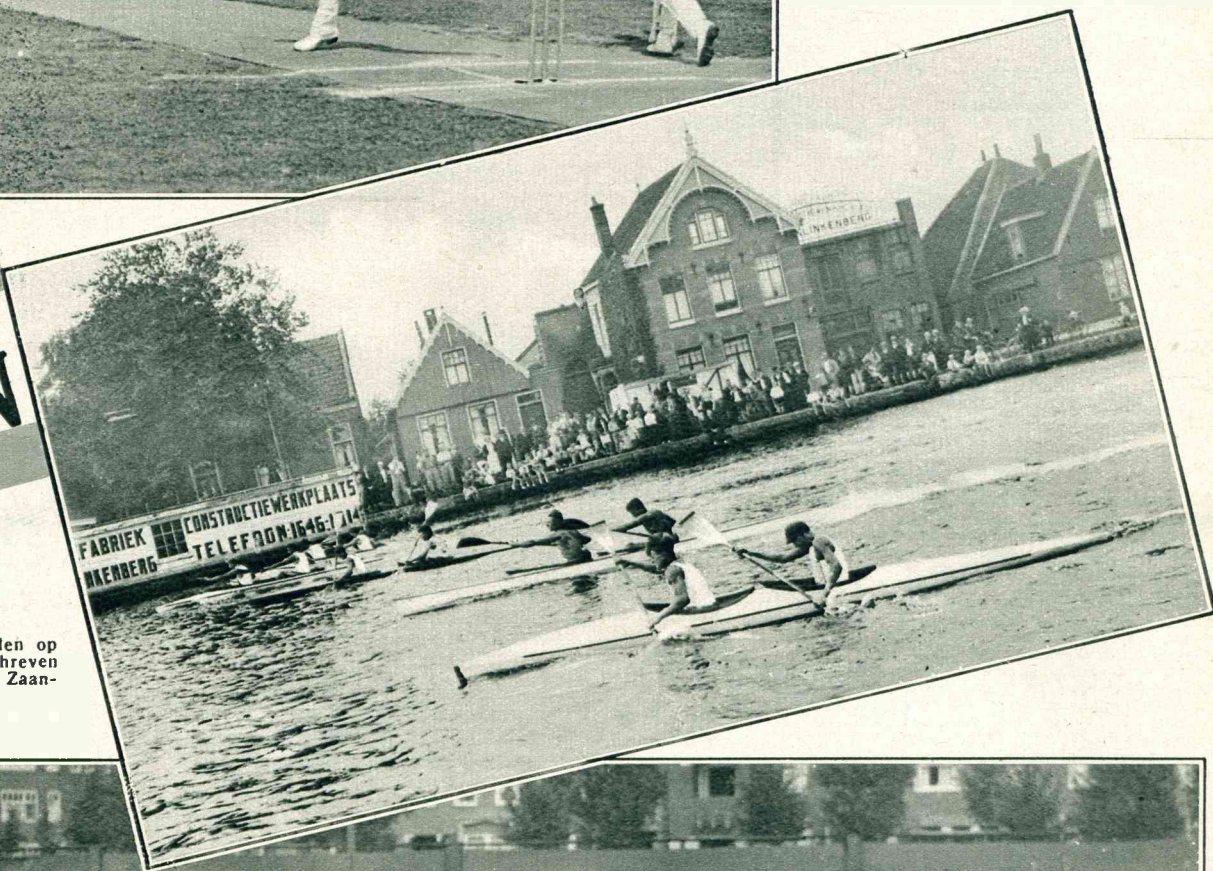
Hoewel de rasechte voetbalenthousiast 100% van zijn aandacht aan het bruine monster en deszelfs grillige wentelingen besteedt, kunnen wij momenteel nog weinig anders doen dan eens zien wat er alzoo achter de groene tafel dreigt te geschieden.

ACHTER DE COULISSEN

Wanneer de afgevaardigden achter groote glazen bier in grauwbetrookte vergaderlokalen over voetbalpolitiek uren lang zitten te praten; wanneer de verhalen betreffende het overloopen van spelers van de eene naar de andere club hun hoogtepunt hebben bereikt, weet dan, geachte lezer, dat het voetbalseizoen nabij is.

Alzoo, ditmaal niet den lof bezongen van onze onvolprezen, doch veel te weinig beoefende zomersporten, doch het publiek eraan herinnerd, dat het binnen zeer korten tijd in den voetbalstrijd zal worden betrokken. Uit raakt het met bosch en duin, weg cricket- en tennisbal. Verdwenen de heerlijke nachtrust van Zaterdag op Zondag. King Soccer zal u uren wakker houden en tenslotte uw slaap met angstige dromen over kleine keepers en zeer groote midvoors onderbreken. U zult weer echt verkouden zijn en uw buurman straal negeren, omdat hij toevallig zijn liefde aan een

Nationale kano-pagaai wedstrijden op de Zaan te Wormerveer, uitgeschreven door de W.S.V. „Stormvogels“, Zaan-dijk. Start der T. 2 P. klasse.

De K.N.A.U. kampioenschappen op de Sintelbaan. Moment uit de 110 M. hordenloop. Geheel rechts W. Kaan, winnaar in 15.6 sec.

Nog een kiekje van de K.N.A.U.-kampioenschappen. Start van het nummer 100 M. hardloopen (dames). Mej. Schuurman, geheel links, was ook ditmaal de snelste der dames.

De K.N.A.U.-kampioenschappen op de Sintelbaan. Mej. Tine Koopmans (Atlanta) behaalde den titel met een sprong van 1,52 Meter.

De afdeelsvergaderingen van den K.N.V.B. hebben op het Noorden na reeds alle plaats gehad. De verschillende „locale” zaken, welke elk afdeelsbestuur voor zijn district te regelen heeft, worden ditmaal geheel overschaduwd door de „amateurskwesie”. Er is een sterke strooming in den K.N.V.B. om de thans geldende bepalingen betreffende het amateurisme over boord te werpen en duidelijker te omschrijven wat wel en niet geoorloofd is. Hieruit blijkt al, dat er aan een duidelijke omschrijving momenteel het een en ander ontbreekt, of dat de bepalingen ruimte laten voor alle mogelijke handelingen, welke zeker niet de bedoeling van den wetgever zijn geweest. Zoo is het ook inderdaad.

Het is een publiek geheim dat er vereenigingen zijn, die een speler verblijfskosten vergoeden, terwijl die kosten in werkelijkheid niet worden gemaakt, of althans een veel lager bedrag uitmaken. Dit geschiedt met het kennelijke doel den desbetreffenden voetballer aan eenige zilverlingen te helpen. De amateursbepalingen, zooals ze thans luiden, verbieden dit natuurlijk, doch behalve de hierboven signaleerde ontduiking zullen voortvarende ver-

eenigingsbestuurderen nog wel andere middelen hebben gevonden om noodgedwongen iets voor hun menschen te doen.

Het is volkomen logisch, dat men zich aan dergelijke practijken ergert en er stemmen zijn opgegaan om de koe thans maar eens bij de horens te pakken.

Intusschen hebben de besprekingen op de verschillende vergaderingen ons reeds geleerd, dat we toch niet zonder slag of stoot van ons „schijnamateu-risme” zullen afkomen. Er zijn nog vele lieden, die den bestaanden toestand bestendig willen zien, ondanks de wetenschap, dat er geknoeid wordt. Mogelijk voorzien zij nog groote knoeierij, wanneer men de sluizen verder opent, 'n mogelijkheid, welke lang niet denkbeeldig is.

Om het handbalkampioenschap van Nederland. Ajax en V.V.G.A. in actie. Laatstgenoemde vereeniging legde beslag op den titel. Op onze kiek is V.V.G.A. aan slag.

De 2 K.M. zwemwedstrijd in den Amstel. De winnaars der verschillende klassen. Van l.n.r. Bannink (heeren junioren), mej. Breukel (dames senioren), mej. Roem (dames junioren) en M. Wassing (politie)

Zeilwedstrijden van de Koninklijke op het B. iten-IJ en IJsselmeer. De „Schuttevaer” van den heer Bruynzeel, winnaar der botters, welke dit jaar voor het eerst na langen tijd weer meezeilden.

Wij voor ons zouden het heusch geen schande vinden, indien een deel van de gelden, welke het publiek zoo bereidwillig offert, in de zakken van berooide spelers verdween. Een andere vraag is het echter of het vergoeden van bedragen aan enkele spelers, niet tot groote onaangenaamheden in de clubs zal leiden.

Afdoend is slechts de scheiding, zooals deze in Engeland bestaat. Daarvan zijn we echter nog even ver verwijderd als 10 jaar geleden, hetgeen overigens maar goed is ook, daar ons land op deze basis toch geen bestaansmogelijkheden biedt.

Dus wachten we maar af. Het vraagstuk zit vol scherpe kanten en wij hebben niet den indruk, dat het tot een bevredigende oplossing kan komen.

Hooitijd in De Streek.

In de lanen rondom Aerdenhout.

Foto's uit ons Gebied

Het Laapersoeld te Hilbersum.

Ja
natuurlijk!
even goed
voor hèm geschikt!

Juist omdat de teere kinderhuid steeds verpleging noodig heeft, is Palmolive zeep zoo geschikt. De groote hoeveelheid olijf- en palmoliën, bij haar bereiding gebruikt, verzacht de huid en beschermt haar tevens.

De zeep, die Uw teint frisch en jeugdig houdt, is onontbeerlijk voor het dagelijksch bad der kinderen.

15 ct.

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad” te kunnen zenden aan: **J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.)** Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

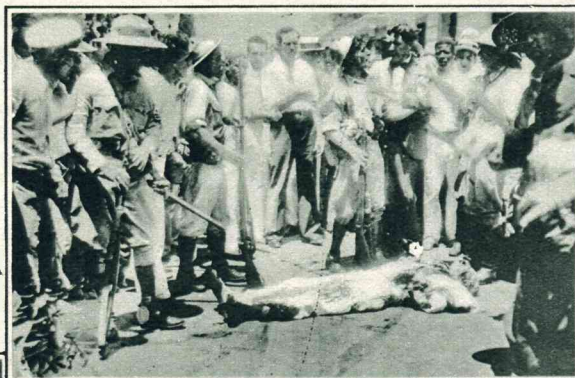
Te Eisleben, waar Maarten Luther het levenslicht aanschouwde, worden ter gelegenheid van de herdenking van zijn geboortedag vóór 450 jaren, groote feesten gehouden. Een praalwagen in den historischen optocht. Geheel rechts Luther, op den voorgrond zijn beide zonen.

Een fraaie kiek van de teruggekeerde bemanning van het Balbo-eskader, als zij bij haar intocht in Rome onder den triomfboog van Constantijn doormarcheert.

Uit het Buitenland

De revolutie te Cuba eindigde met afzetting van den president Machado. Door de opstandelingen werd Antonio Jimenez, leider van de geheime politie, gruwelijk vermoord. Het lijk van den gehaten politiedienaar door soldaten bewaakt.

DE SOUVENIR-MANIAK

Door Frank Leon Smith

Op een warmen Junidag zwoegden twee Beiersche gidsen met een dikken Amerikaanschen zakenman tegen de bergen op. Halverwege rustten zij in een Alpenhut en lunchten daar. De Amerikaan haalde zijn zakmes te voorschijn om zijn initialen bij de vele andere te voegen en ontdekte dan tot zijn verontwaardiging dat een zekere H. C. hem dienzelfden dag was voor geweest. Na de lunch bonden de gidsen opnieuw het touw om hun slachtoffer en trokken hem naar den top van den berg. De gidsen heetten Anton en Konrad en hun cliënt, een gezette en enthousiaste, bejaarde heer, was Mr. Bloodgett, van Athol in Massachusetts.

Boven gekomen trok het geluid van hameren Mr. Bloodgett's aandacht. Hij liep om een rot blok heen en zag een breedgeschouderd, bruinverbrand jongmensch, dat met veel ijver en toewijding zijn initialen in den rotswand hakte. De jongeman nam hamer en beitel in één hand en stak de andere uit.

„Altijd blij een broeder-bergbeklimmer te ontmoeten. Mijn naam is Craddock. Homer Craddock uit Iowa.”

Mr. Bloodgett ergerde zich. Hij had den Gross Gletcherhorn overwonnen en nu was de berg hem toch wel een betere belooning verschuldigd dan dezen gids- en uitrustingsloozen toerist. Onwillig schudde hij hem de hand en noemde zijn naam. Toen vroeg hij: „Hoe komt u hier?”

„Geklommen,” zei Homer en glimlachte. „Maar ik moet toch bekennen dat ik niet goed weet hoe beneden te komen. Ik had gedacht met het eerste gezelschap dat hier kwam mee naar beneden te gaan. 'k Zie dat u twee gidsen heeft, misschien kan ik met u mee. Zou 't gaan, jongens?”

De gidsen lachten en Mr. Bloodgett haastte zich te verklaren dat het hem een groot genoegen zou zijn, waarop Homer Craddock spontaan uitriep: „Wat zijn uw voorletters, mijnheer? Ik zal ze met plezier voor u uithakken, naast de mijne.”

Mr. Bloodgett was geroerd en Homer ging oogblikkelijk aan den slag.

Toen de gidsen zich een eindje verwijderd hadden keek Mr. Bloodgett schichtig om en fluisterde: „Aardig souvenir hè?” Hij toonde een metalen plaatje met de letters „English Alpine Club”. „Is het geen prachtstuk?”

Homer schrok. Hij had eveneens het plaatje gezien, 't was in de berghut aangebracht door Engelsche bergbeklimmers, maar het was niet in hem opgekomen het mee te nemen.

„Hm, ja...” zei hij aarzelend.

„En wat zeg je hiervan? Iets bijzonders, niet?” vervolgde Mr. Bloodgett en hij liet een luciferhouder zien met het opschrift „Der Deutsch Oesterreichischer Alpen Verein”. „Ook uit de hut,” bekende hij triomfantelijk. „Er gaat toch maar niets boven een aardig souvenir als je van een interessante reis terugkomt.”

Homer voelde zich onbehaaglijk. Hij was zelf ook bijzonder gesteld op souvenirs en gewend op alle plaatsen waar hij naar toe gezwommen, gewandeld of geklommen was zijn initialen achter te laten, maar dit leek hem wel een beetje brutaal.

Op den terugweg was Mr. Bloodgett in een uitstekende stemming. „In welk hotel ben je?” vroeg hij. „Waarom kom je niet bij ons in de Lustige dit of dat... Irene, mijn dochter, is er ook. We spreken dezelfde taal, dat is toch gezellig.”

Homer zweeg. De dochter interesseerde hem niet in 't minst. Dochters waren sentimenteel en wilden piano spelen. Maar Homer was eenzaam en Mr. Bloodgett herinnerde hem aan zijn vader. Hij vond het gezellig bij hem te zijn.

Zij waren nu bijna in het dal. „Luister,” zei Mr. Bloodgett. De gidsen liepen door en Homer en hij luisterden naar het fijne, zuivere geklingel van bellen dat tegen den berg weerkaatste.

„Dat zijn de beroemde bellen van de hotelkoeien,” zei Homer.

„Wat zou je er van zeggen als jij en ik ieder zoo'n bel meenamen als souvenir?”

„Gosh!” zei Homer ontsteld.

Mr. Bloodgett gaf hem een knipoogje van verstandhouding en dan trokken ze weer verder.

Dienzelfden morgen was Homer, die óók zijn intrek had genomen in Die Lustigen Glocken, een aardig hotelletje met een mooi gesneden en beschilderd uithangbord waarop twee dansende koeien met bellen om haar nek, vroeg opgestaan en naar buiten gegaan. Het was een heerlijke Alpenmorgen. Hij leunde tegen een hek en bekeek de witte schonkige koeien, die tevreden graasden en wier geringste bewegingen vergezeld gingen van een zacht en melodieuze getinkel.

Een gerekt: „Hmmm...” deed hem snel om draaien. Voor hem stond het aardigste meisje dat hij ooit had gezien. Irene Bloodgett was slank en lang. Op haar zwarte krullen droeg ze een oranje baret.

„Morgen!” zei hij opgetogen.

„Morgen,” zei Irene. Toen ze achter hem stond was ze nieuwsgierig geweest hoe hij haar zou bevallen en nu kwam ze tot de conclusie dat hij werkelijk aardig was.

„Een heerlijke dag, vindt u niet?”

„Een prachtig,” stemde Homer toe. „Je zou wel longen als een paard willen hebben.” Hij haalde diep adem.

Irene lachte en samen leunden zij nu over het hek en zetten het gesprek voort.

„Ik sta versteld van die bellen,” verklaarde Homer. „Zoo'n mooi geluid heb ik zelden gehoord.”

„Dat komt omdat alle koeien van dit hotel een echt zilveren, door een instrumentmaker vervaardigde bel dragen. Iedere bel is verschillend, maar het bijzondere is, dat ze altijd in harmonie klinken en het precies klinkt of ze een wijsje spelen. In 't geheel zijn er dertig.”

Ze wandelden naar het hotel terug. „Kent u een man die Bloodgett heet?” vroeg Homer.

„Eenigszins. Waarom?”

„O, ik maakte gisteren kennis met hem. Een aardige kerel, maar zijn dochter moet hier in de buurt omhangen. Zeg, heeft u al een plan voor vanmiddag?”

Irene verslikte zich. „Neen, waarom?”

„Misschien kunnen we dan een afspraak maken. Flinkke wandeling, theedrinken en zoovoorts. Dan heb ik een uitvlucht als Mr. Bloodgett met zijn dochter verschijnt, die natuurlijk klimmen wil met decimeter-dikke zolen onder haar schoenen.”

Irene probeerde nog even haar lachen te onderdrukken, maar opeens proestte ze het uit.

„Goeie hemel,” riep Homer ontzet. „U bent toch niet...?”

Irene ging op den rand van den welput zitten en was niet in staat antwoord te geven. Homer stemde met haar hartelijk lachen in.

Homer had zich zelden zoo gelukkig gevoeld. Mr. Bloodgett vertelde van zijn reizen en souvenirs en Homer vertelde van de ski- en zwemwedstrijden die hij gewonnen en verloren had en wijdde Irene in in zijn plannen op luchtvaartgebied. Maar even snel als hij naar den zevenden hemel gestegen was, bonsde hij weer op de aarde en wel door de komst van Mr. Wesley Preble met zijn: „Wel, wel, wel. Leuk jullie hier te vinden. Blijf toch zitten, Bloodgett!”

Wes Preble was een slanke, verzorgde jongeman uit Athol met onzichtbare wenkbrauwen en een bruin, zijdeachtig snorretje. Hij wuifde een familiaar „Hallo, Reen!” in de richting van Irene en beantwoordde de voorstelling aan Homer met een geamuseerd knikje.

Mr. Bloodgett luisterde wantrouwend naar Preble's verklaring dat hij toevallig hier in de buurt was op zijn terugreis van München. Preble dook altijd op de een of andere manier in Irene's nabijheid op, maar dat was niet wat Mr. Bloodgett verontrustte. Hij wenschte de eenige Atholiaan te blijven, die een Alp beklommen had. Een rechtstreeksche vraag stelde hem echter gerust.

„Ik? Een berg beklommen? Bloodgett, beste kerel, praat geen onzin. Ik dacht dat dat soort

dingen gelijk met de nachthemden voor mannen en de petroleumlampen uit de mode was geraakt.

Hij nam een stoel en schoof bij de tafel. „Wel, Bloodgett, ik denk dat je een aardig souvenir van je tocht hebt meegebracht?” en hij knipoogde tegen Irene, die een anderen kant op keek.

Mr. Bloodgett had dezen Wes Preble gekend toen hij nog in de wieg lag en hij vond het onaangenaam door hem ge-Bloodgett te worden. De verleiding werd hem echter te sterk, hij greep in zijn zak en zette den luciferhouder op tafel.

„Nou?” vroeg hij trotsch.

„Der Deutsch Oesterreichischer Alpen Verein,” las Preble hardop en lachte.

„'t Is een wonder, dat ze je nog nooit hebben opgepakt, Bloodgett.”

Hij keek rond om bijval, maar drie paar verontwaardigde oogen waren op hem gevestigd. Irene greep het souvenir en zei: „Vader, de gids heeft het u toch gewoon gegeven, waarom doet u dan zoo geheimzinnig?” en ze stopte het weer in haar vaders zak.

Preble keek verbaasd en teleurgesteld. Homer had om dat gezicht kunnen juichen. Maar toen was het zijn beurt om verbaasd te kijken. Irene stond op, keek op haar horloge en zei: „Kom, Homer, we hebben nog net tijd...”

Verrukt bij zijn voornaam te worden genoemd, sprong Homer op en zij waren buiten eer Preble of haar vader vragen konden stellen.

„Wie is die vent?” vroeg Preble geërgerd.

„Bedoel je Homer?” vroeg Mr. Bloodgett onschuldig. „Dat is een goeie vriend van ons. Hij en Irene brengen hun dagen samen door.”

Preble herstelde zich vlug. „Mooi. Lijkt me niet ongeschikt. Kom, ik ga me eens verkleeden.”

Mr. Bloodgett keek hem kwaadaardig na.

„Laten we een eind lopen,” zei Irene tegen Homer. „Ik moet je wat vragen. Je moet me helpen met vader, ik ben zoo bang dat hij zich moeilijkheden op den hals haalt met die souvenirmanie. Moeder en ik zitten altijd in angst. Je moest zijn verzameling eens zien, de gekste dingen zijn er bij. Richtingwijzers en bordjes met „kapitein” en „le stuurman”. Hij heeft een bronzen plaat met inschrift die hij van een standbeeld heeft gehaald, stukken touw van schepen en steenen van monumenten. Voor de meeste dingen zou hij gearresteerd zijn, als ze hem hadden betrappt. 't Is 'n schat van een vader, maar die souvenirs! We zouden het niet overleven als hij zijn prestige in Athol verloor, hij is daar erg gezien. En nu is die Wes Preble hier. Als hij iets te weten komt, zal hij het overal rondbazuinen. Je zult me helpen, niet, Homer?”

„Natuurlijk, Irene.”

„'t Zijn niet alleen die souvenirs, maar hij wil ook overal zijn initialen achterlaten.”

„Hm, ja,” zei Homer. „Nou, ik zal mijn best doen, Irene. Ik vind je vader verdraaid aardig, maar zoals je zegt, die souvenirs...”

Ze glimlachte dankbaar tegen hem en toen wandelden ze terug.

„Er wordt vanavond gedanst,” zei Irene. „Kom je ook?”

„Natuurlijk... als jij er bent.” En daarop vroeg Homer met een naar zijn meening onverschillige stem: „Wie is eigenlijk die Wes Preble?”

„Och, we gingen in Athol nogal veel met elkaar om. Sommige menschen denken dat wij ons nog wel eens zullen verloveren.”

Ze waren nu bij het hotel. „Ik ga nog even een paar brieven schrijven,” zei Homer misnoegd. „Tot vanavond dan.”

„Pssst... pssst,” siste Mr. Bloodgett 's avonds om acht uur aan Homer's deur. Homer, die de laatste uren had doorgebracht met over Irene en den oneerlijke voorsprong van Wes Preble te piekeren, deed open. Mr. Bloodgett had een zwarte das om zijn hals gewonden en een groote reispet diep in zijn oogen gedrukt. Op die manier was hij erin geslaagd zijn goedmoedig uiterlijk in dat van een apache te veranderen.

„De bellen!” fluisterde hij scherp en doordringend. Zoo doordringend dat Wesley Preble, die zich in de aangrenzende kamer stond te scheren, nieuwsgierig opkeek en zijn oor tegen den muur legde.

„k Geloof nooit dat het goed gaat, Mr. Bloodgett. De koeien zijn al voor den nacht in de schuur ondergebracht en er loopen zooveel mensen rond....”

Homer had Irene beloofd haar te helpen en hij wilde zijn belofte graag houden, maar Mr. Bloodgett was niet te remmen.

Toen Preble Homer's deur hoorde sluiten, opende hij de zijne en sloop haastig de gang uit. Hij zag Mr. Bloodgett en Homer verdwijnen in de richting van de schuren en plotseling begreep hij den geheelen opzet.

„Ach zoo, Mr. Craddock,” dacht hij. „Je wilt je aangenaam maken bij Irene, is 't niet? Maar Wes Preble is er ook nog. Je vliegt er leelijk in, vriend.”

Homer probeerde nog op Mr. Bloodgett's geweten te werken en hem het verschil tusschen mijn en dijn bij te brengen, maar Mr. Bloodgett grinnikte erom.

„Blijf jij nou maar rustig hier op wacht staan, en als er iemand komt jodel je maar om me te waarschuwen.”

In een oogenblik was hij over het lage hek geklommen en in den schemer verdwenen.

„Ssst. Hé, stil,” fluisterde Homer, toen hij hem terug hoorde keeren.

Twee mannen wandelden langzaam voorbij en Mr. Bloodgett en Homer wachtten met ingehouden adem tot de weg weer vrij was. Toen renden ze terug naar Die Lustigen Glocken.

„Hier is de jouwe,” zei Mr. Bloodgett en hij duwde Homer een in een zakdoek gewikkelde bel in de hand. „Ik ga nog even naar boven, zoek jij Irene maar vast op.”

„Goedenavond, heeren.” De kolossale waard kwam hen tegemoet. „Gaaf u niet binnen bij de muziek luisteren?”

„Natuurlijk doen we dat,” zei Homer zenuwachtig. „Ik zie u straks wel, Mr. Bloodgett.”

Homer vond een stralende, betoverende Irene in een blauw-groen avondtoilet.

„Waar blijven jullie toch?” vroeg ze ongeduldig. „Kom, het is juist zulke heerlijke muziek.”

Ze walsten samen en Homer dacht niet langer aan Preble of aan gestolen souvenirs.

Wesley Preble was op dat oogenblik bij de schuur en had een onderhoud met Kurt en Walter, de koeherders.

„Ga jij naar de politie,” zei Anton tegen Kurt. „Ik ga den waard waarschuwen.”

Mr. Bloodgett, nu zonder zijn verdachte sjaal en pet, kwam juist op tijd beneden om Homer te zien arresteren.

Homer, die plezierige en gewichtige onderwerpen met Irene besprak, voelde plotseling een zware hand op zijn schouder. Een andere hand gleed in zijn zak en bracht de bel te voorschijn. Hij kreeg vaag den indruk van verschrikte, nieuwsgierige gezichten, van Mr. Bloodgett die zijn sigaar liet vallen en zachtjes vloekte en van Irene, die verontwaardigd een stap achteruit deed, bloosde en zei: „Souvenirs! En dat na alles wat je me beloofde.”

De hotelhouder foeterde luidruchtig en herhaalde steeds: „De andere bel, de andere. Mijn mooie, beroemde bellen....”

Mr. Bloodgett naderde het opgewonden groepje en terwijl de waard tegen de politie baste: „Doorzoek iedere kamer, sla er geeneen over. Allemaal moeten ze nagezocht worden....” benutte Homer de gelegenheid, boog zich wat opzij en fluisterde met scheeven mond: „Vlieg naar boven.... verstopt die bel in mijn kamer.”

„Groote goden,” dacht hij. „Als ze zijn koffers na gaan zoeken en alle naamplaatjes, luciferhouders en anderen rommel vinden!”

Hij begon tegen den waard te praten, prees het hotel, de ligging en het natuurschoon en vertrouwde hem toe waarom hij zoo razend op de bellen gesteld was.

De man luisterde even verbluft en snauwde woedend: „Genoeg. Houd uw mond maar. U wordt cruiet gegooit zoowaar ik leef. De kamer van den ouden heer wordt ook nagekeken, die was daarstraks bij u.”

„Goed, goed,” suste Homer. Hij hoopte vurig dat Mr. Bloodgett nu tijd genoeg zou hebben gehad en volgde de anderen de trap op. Bij het open gaan van de deur zag hij dadelijk de bel op het glanzende kabinet staan.

„Goddank,” zuchtte de waard en hij greep snel zijn kostbaar eigendom.

Mr. Bloodgett was naar zijn eigen appartement gegaan en daar vond hij Irene, die uit het raam tuurde. Mr. Bloodgett voelde zich een beetje verlegen, maar was hij hoofd van het gezin of was hij het niet?

„Pak je koffers,” zei hij. „Homer vertrekt en wij ook. Hij gaat mee als onze gast.”

„Ik verzet geen stap met hem,” verzekerde Irene terwijl zij haar vader opzij schoof en de dingen rechtvouwde, die hij slordig in den koffer gooide.

Homer was zeer terneergeslagen toen hij een half uur later met pak en zak naar buiten kwam. Vlak na hem verscheen Mr. Bloodgett, gevolgd door Irene en den kruier met de bagage. Hij inviteerde Homer op een toon die klonk als een bevel en deelde hem mee dat zij naar Niederbruck gingen. Met een knikje naar de zwijgende Irene voegde hij er aan toe: „Zij trekt wel weer bij.”

Toen kwam Wes Preble aanhollen. „Zeg, ik ga ook weg,” riep hij. „Deze plaats bevalt me niet langer. Wat betekende toch al die drukte daarstraks?” Niemand gaf een verklaring en Mr. Bloodgett zei: „We hebben geen plaats voor je, Preble. De wagen is vol.”

Maar Preble liet zich niet uit het veld slaan en bestelde een auto voor zichzelf.

Terwijl de bagage werd ingeladen, bepaalde Irene haar aandacht bij de bergen en vermeed het zorgvuldig in Homer's richting te kijken. Een kleine open auto reed voor en Preble's bagage werd naar buiten gedragen.

Homer schrok op toen hij tusschen Preble's koffers een pakje zag van twee of drie duim dik en bijna een meter lang. Toen de kruier binnen was en niemand op hem lette, greep hij het vlug en stopte het in Bloodgett's wagen.

Nu kwam de waard naar buiten met Kurt, den koeherder. Hij stevende op Preble af, schudde hem de hand en zei dankbaar: „U bent de man die gezorgd hebt, dat mijn mooie bellen niet gestolen werden. Ik dank u duizendmaal en hoop, dat u ons nog dikwijls bezoeken zal. Mijn huis staat voor u open, het kost u niets.”

Aha! dachten Homer, Irene en Mr. Bloodgett.

„Wes,” zei Irene ijsig, „kom eens hier.” Mr. Bloodgett en Homer liepen eensgezind een

eindje op en Miss Bloodgett sprak lang en ernstig met Wesley Preble. Toen zij klaar was, keerde Preble zich om, en sjokte weg... een verslagen man.

„Stap in, Irene,” zei Mr. Bloodgett, „Homer zit naast jou.”

Mr. Bloodgett knikte wijsgeerig. „Ja, ja, kinderen, zoo is het goed. En nu wil ik jullie dit nog zeggen: geen souvenirs meer. Ik houd er mee op.”

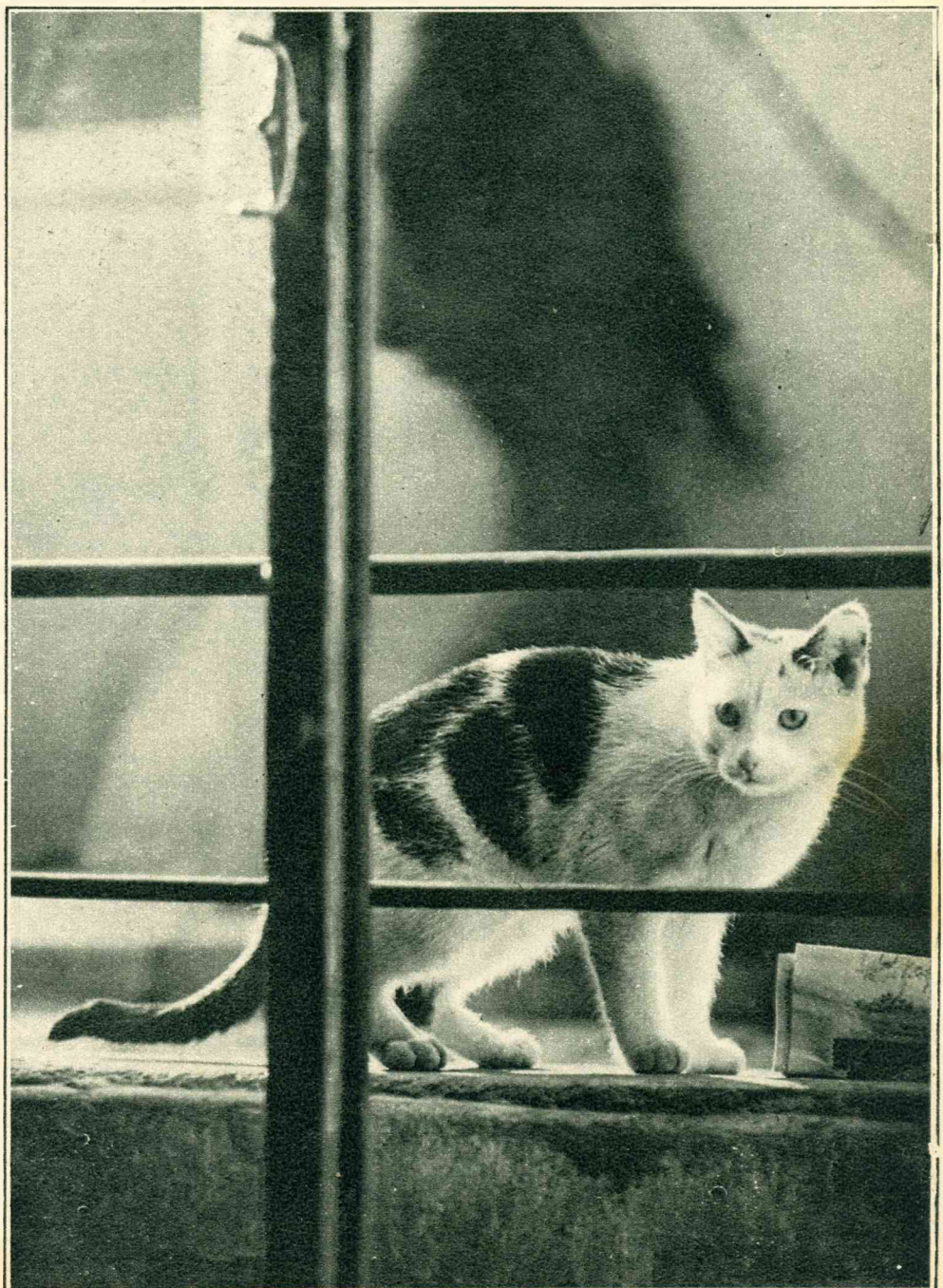
Daarna zweeg hij een poosje, terwijl Homer en Irene samen zaten te fluisteren. Toen boog hij zich voorover en smoesde in Homer's oor: „Toch gaat het me aan m'n hart dat we die bellen niet hebben. Maar er was één ding dat ik nog duizendmaal liever zou hebben meegenomen. Ik droomde er van, vanaf het eerste oogenblik dat ik het zag.”

Homer keek naar Irene, die moe was en tegen zijn mouw aan insliep. Hij draaide zich voorzichtig een beetje om en smoesde terug: „Het ligt onder de bank. Ik heb het gisteravond weggehaald en verstopt in de leege kamer naast de mijne, dezelfde die ze later aan Preble gaven.”

De kruier bracht het gelijk met zijn spullen naar beneden. Vandaag heeft nog niemand het gemist en als ze dat nu wel doen zal de kruier zich herinneren dat hij het in Preble's auto heeft gedragen. Ik heb het speciaal voor u gedaan. Laat Irene er niets van merken.”

Mr. Bloodgett greep onder zijn zitplaats, wikkeld het pak los en onderdrukte een jubelkreet. Dit zou de paarl van zijn collectie worden. Liefkoosend gleed zijn hand over het uithangbord van Die Lustigen Glocken met de dansende koeien.

Een warm gevoel van sympathie voor Homer doorstroomde Mr. Bloodgett. In volkomen vrede met de wereld en de geheele menschheid nestelde hij zich dieper in zijn hoekje en bepeinsde met gesloten oogen wat hij in Ober Niederbruck op den kop zou kunnen tikken.

Waar blaft die hond?

Vacantie, de tijd om
z'n goed humeur
te bewaren; b.v.
wanneer de
starter weigert.

VACANTIE

Vacantie, de tijd dien de
fietsbanden afwachten
om te springen.

Bestaat er wel iets heerlijkers dan eens goed vakantie houden? Veertien dagen, een week, niet behoeven te denken aan de bezigheden, die dagelijks moeten worden verricht, maar je onvoorwaardelijk over te geven aan de uitvoering van de zoo lang van te voren gemaakte plannen. Onbeschaamd luiëren, lekker eten, avontuurlijke wandelingen, het hoort allemaal bij een goede vakantie. En óók hoort er bij: na je thuiskomst goed opsnijden, alles nog 'n beetje mooier of erger maken dan het is. Daarom is het zoo jammer, dat er nog mensen worden gevonden, die zich het genot van een paar dagen vrij laten bederven door allerlei onbenullige bijkomstigheden. Het is waar, dat bijvoorbeeld een lekken band repareren in de

Vacantie, de tijd waarin de etikettenmaniak zich het lekkerst voelt.

gloeiende zon niet plezierig is, ook al heb je vakantie; maar bedenk, dat het voor uw tochtgenooten nog veel onplezieriger is, als gij na zulk een voorval den geheelen verderen dag aan het mopperen blijft.

Om ergens in de schaduw te gaan liggen lezen met een als „mooi” aanbevolen boek en dan na

CANTIE-HOUDEN

vijftig bladzijden tot de ontdekking te komen, dat je even goed een politieke brochure voor je ontspanning had kunnen meenemen, is niet prettig.

Een defecte auto kan verdraaid vervelend zijn, als je met je vrienden op reis bent, maar op een onbewaakten overweg gegrepen worden is nog erger, beslist. In een volen trein zitten is meestal niet opwekkend, maar waarom troost ge u niet met de gedachte, dat alleen de trein u op de plaats van bestemming, waar de vacantie begint, brengt? Die kleine overwegingen maken een mensch zoo weldoend-kalm. Als ze wat minder verzuimd werden, zouden heel wat meer vacaties „geslaagd” kunnen worden genoemd. Vacantietijd is de tijd van geduld oefenen, van een beetje inschikkelijk zijn, van niet ongeduldig worden,

niet terug, zoo'n aardige kerel is het dan.” Als het zóo is, dan hebt ge kans, dat men u door het jaar 'n aantal kleine onheuschheden vergeeft... „omdat het alweer gauw vacantie is — en dan trekt-ie wel bij.”

Vacantie, de tijd, waarin de treinen overvol zijn.

Vacantie, de tijd, waarin je de boeken niet uit-leest, die je vrienden je hebben aanbevolen.

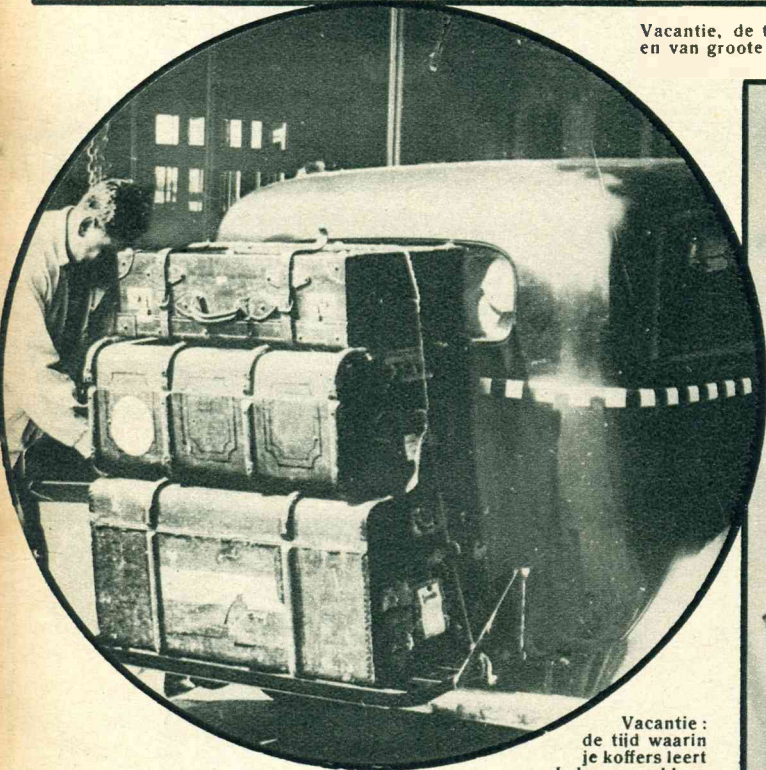
Vacantie, de tijd van door te veel ijs bedorven kindermagen.

Vacantie, de tijd van lastige kleine kinderen en van groote kinderen in plus-fours.

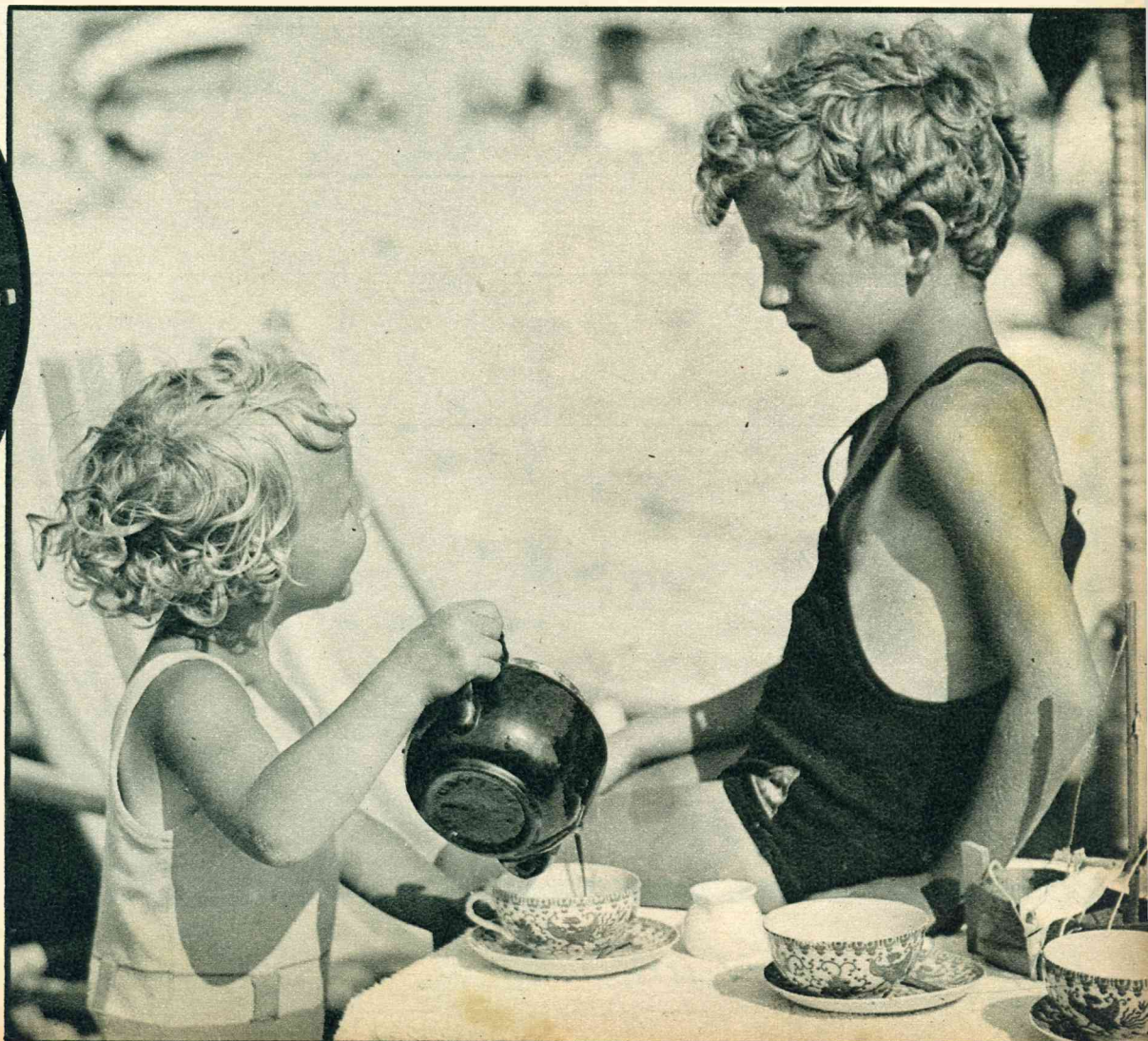
Vacantietijd, de periode wanneer vader en moeder heelemaal geen rust kennen.

Vacantie: de tijd waarin je koffers leert laden en pakken.

en van zeker niet de gebreken van „thuis” toonen. Dat geldt natuurlijk vooral voor hen, die in gezelschap van huisgenooten hun vacantie houden. Als de familieleden wederkeerig van elkander denken: „ik wou dat hij of zij maar in Amsterdam gebleven was”, dan kunt ge er van op aan, dat aan uw manier van vacantie houden nog een en ander ontbreekt. Beter is het, dat men van u zegt: „als hij vacantie heeft, dan ken je hem

Vacantie, de tijd, waarin je het meisje ontmoet, dat je zoudt willen trouwen.

Jeugd in oud-Zandvoort